อกิญจโนวาท

วัดมาบจันทร์ ตำบลแกลง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง

พระอาจารย์อนันต์ อกิญจโน

พระอาจารย์อนันต์ อกิญจโน

อกิญจโนวาท

วัดมาบจันทร์ ตำบลแกลง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง

www.watmarpjan

อกิญจโนวาท

ISBN 978-974-8287-26-3
พิมพ์ครั้งที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๒
พิมพ์ครั้งที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๒
พิมพ์ครั้งที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๒

ผู้ดำเนินการ/ผู้จัดพิมพ์
คณะศิษยานุศิษย์ วัดมาบจันทร์
ตำบลแกลง อำเภอเมือง
จังหวัดระยอง ๒๑๑๖๐
โทร. ๐-๓๘๖๑-๗๕๔๖

สงวนลิขสิทธิ์ วัดมาบจันทร์ สามารถคัดลอก ตัดตอน หรือนำไปพิมพ์ได้โดยไม่ต้องรับอนุญาต ท่านใดประสงค์จัดทำเป็นธรรมบรรณาการ โปรดติดต่อวัดมาบจันทร์

พิมพ์ที่

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรม ชนะการให้ทั้งปวง

คำปรารภ

หนังสือ "อกิญจโนวาท" เป็นเกล็ดคำพูดเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวัน ที่คณะศิษย์ต่างช่วยกันรวบรวมไว้อ่านเพื่อเตือนใจ ซึ่งเคยได้พิมพ์แบบชั่วคราวถวายพระในวัดไว้อ่านโดยทั่วกัน

ครั้นเมื่อเวลาผ่านไปได้มีท่านผู้เห็นคุณค่าของธรรมะเล็กๆ เหล่านี้ จึงขออนุญาตจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มที่สวยงามเพื่อแจกในโอกาสวันคล้ายวันเกิดท่านพระอาจารย์อนันต์ อกิญจโน ปี ๒๕๕๒

ด้วยเหตุที่เป็นบันทึกส่วนตัวที่จดกันมาต่างคนต่างวาระ ธรรมะต่างๆ อาจจะไม่ประติดประต่อ แต่คณะผู้จัดทำก็เชื่อเหลือเกินว่าหากทุกท่านที่อ่านแล้วได้ปฏิบัติธรรม ท่านจะรู้ซึ้งถึงความหมายที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้มากยิ่งขึ้น

ความผิดอันใดที่เกิดจากการจัดสร้างในครั้งนี้คณะผู้จัดทำขอน้อมรับไว้ ส่วนกุศลอันใดอันจักเกิดมีทั้งทางตรงและทางอ้อม พวกเราขอถวายเป็นของขวัญครบรอบ ๒๕ ปี วัดมาบจันทร์ จังหวัดระยอง ในปีพ.ศ.๒๕๕๒ นี้ด้วย

ขอท่านผู้อ่านมีสุขภาพ(ใจ)ที่แข็งแรง

คณะศิษย์
๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒

www.watmarpan.org

พระพุทธเมตตา
มหาโพธิวิหาร พุทธคยา อินเดีย

พุทธศาสนสุภาษิต

มโนปุพฺพงฺคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา
สรรพสิ่งมีใจเป็นใหญ่
มีใจเป็นประธาน มีใจเป็นหัวหน้า

จิตฺตํ ปภสฺสรํ จิตนี้เป็นประภัสสร

จิตฺตํ ทนฺตํ สุขาวหํ
จิตที่ฝึกดีแล้วย่อมนำสุขมาให้

เย จิตฺตํ สญฺญเมสสนฺติ โมกฺขนฺติ มารพนฺธนา
ผู้ใดตามรักษาจิตของตน
ผู้นั้นจะพ้นจากบ่วงของมาร

จิตฺเต สงฺกิลิฏฺเฐ ทุคติ ปาฏิกงฺขา
เมื่อจิตเศร้าหมองทุคติเป็นอันต้องหวัง
จิตฺเต อสงฺกิลิฏฺเฐ สุคติ ปาฏิกงฺขา
เมื่อจิตไม่เศร้าหมองสุคติเป็นอันหวังได้

นตฺถิ สนฺติ ปรมํ สุขํ
สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี

โลโก ปถมฺภิกา เมตฺตา เมตตาธรรม ค้ำจุนโลก

www.watmarpjan.org

สพฺพรตึ ธมฺมรติ ชิตาติ
ความยินดีในธรรม ย่อมชนะความยินดีทั้งปวง

ธมฺกาโม ภวํ โหติ ผู้ชอบธรรมเป็นผู้เจริญ
ธมฺเทสฺสี ปราภโว ผู้เกลียดธรรม เป็นผู้เสื่อม

กณฺหํ ธมฺมํ วิปฺปหาย บัณฑิตควรละธรรมดำเสีย
สุกฺกํ ภาเวถ ปณฺฑิโต บัณฑิตควรเจริญธรรมขาว

โยนิโส วิจิเน ธมฺมํ พึงเลือกเฟ้นธรรมโดยแยบคาย

นิมิตฺตํ สาธุรูปานํ กตญญูกตเวทิตา
ความกตัญญูกตเวที เป็นเครื่องหมายแห่งคนดี

ความสุขจากการปฏิบัติธรรม
เป็นนิรามิสสุข เป็นสุขที่ไม่อิงอามิส

www.watmarpjan.org

พระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภัทโท)

สมัยก่อนมีโยมคนหนึ่งชื่อ พ่อใหญ่หนูแกมีวิชาอาคมต่างๆ นานา แต่ไม่ได้เคารพเลื่อมใสในพระรัตนตรัยอะไร แกช่วยชาวบ้านด้วยวิชาอาคมของแก วันหนึ่งผู้ใหญ่หนูเกิดโต้คารมกับหลวงพ่อชา

ผู้ใหญ่หนูบอกว่า ถ้านรกสวรรค์มีจริงทำไมพระพุทธเจ้าไม่แสดงให้คนทั่วไปเห็นเลยล่ะ ถ้ามีจริงๆ คนจะได้ไม่ทำความชั่ว

หลวงพ่อชาก็ว่า *ถ้านรกสวรรค์มีจริงคนทำดีก็ได้ไปสวรรค์แน่นอน แต่ถึงไม่มีจริงคนทำดีก็ได้ผลดีในปัจจุบันแก่คนคนนั้นอยู่แล้ว นรกสวรรค์จะมีหรือไม่มี แต่คนไม่ทำความดีผลเสียก็เกิดกับเค้าในปัจจุบันนี้แหล่ะ*

หลังจากนั้นพ่อใหญ่หนูก็ศรัทธาในพระพุทธศาสนา แกสมาทานตรัยสรณคมน์ว่าเบญจศีล พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สรณังคัจฉามิ คืนนั้นพอแกสมาทานก็มีเสียงดังสนั่นหวั่นไหวบนหลังคาบ้านแก แต่แกก็ตั้งใจมั่นไม่ยอมเปลี่ยนใจเด็ดขาด เพราะแกเคารพศรัทธาเลื่อมใสแล้ว

ธรรมมดดำมดแดง หลวงปู่ชาสมัยอยู่กับหลวงปู่กินรี ท่านเห็นมดดำกับมดแดงกัดกัน ท่านก็ว่าข้างนี้ชนะ ข้างนี้ชนะ หลวงปู่กินรีผ่านมาท่านก็พูดว่า เอ้าขึ้นสวรรค์ เอ้าลงนรก

(คือ คนเราพอได้อะไรดั่งใจ จิตก็ดีใจขึ้นสวรรค์เป็นสุข พอที่อยากให้ได้ดั่งใจกลับไม่ได้ จิตก็ลงนรกเป็นทุกข์)

o o o

มีคนมากราบหลวงพ่อชาแล้วถามท่านว่า หลวงพ่อพักกลางวันหรือยัง ท่านบอกว่า “ผมไม่มีบุญขนาดนั้น”

เราฟังแล้วโอ้โห คือ ท่านเนี่ยต้องมานั่งรับแขกรับญาติโยมเพื่อให้ได้ปัจจัยสี่ ให้พระลูกพระหลานได้ใช้ เราฟังแล้วก็สะเทือนในใจเลย

o o o

ถ้าครูบาอาจารย์มานั่งสมาธิก่อนเรา แล้วเรามาสายไปแค่นาทีเดียวก็ถือว่าแย่แล้ว ครูบาอาจารย์มีธุระมีงานบริหารมากยังมานั่งสมาธิก่อนเราเลย เรามาทีหลังมานั่งตอนท้ายๆ แล้วคิดว่าจะได้นั่งน้อยๆ นี่แย่มาก ไอ้ของดีๆ ทำไมไม่เอาไปเยอะๆ ของดีๆ ทำไมเอาไปน้อยล่ะ

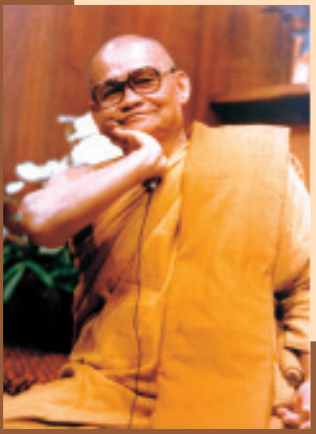
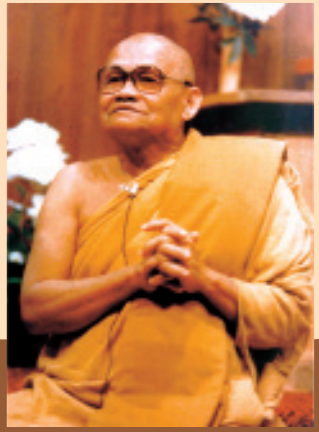
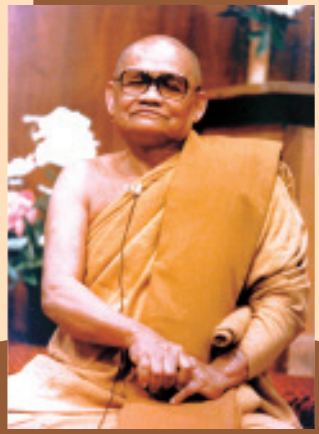
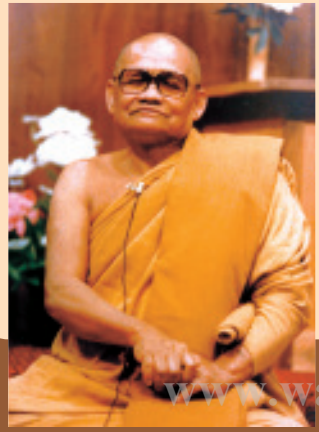
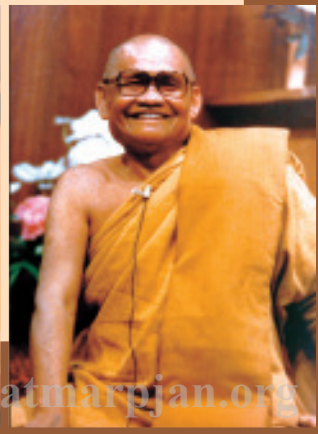

www.watmarpjan.org

พระ	ผุดผ่อง	สอนจิต	ศิษย์ทั้งผอง
โพ	เรืองรอง	ส่องจิต	ลิขิตกุศล
ธิ	พิสุทธิ์	ใสสว่าง	กระจ่างกมล
ญาณ	หลุดพ้น	ศิษย์ตามรอย	โพธิญาณ
พระ	ผุดผ่อง	ส่องธรรม	ในใจจิต
โพ	ธิจิต	สอนศิษย์	พ้นมัวหมอง
ธิ	พิสุทธิ์	สอนศิษย์	ใจเรืองรอง
ญาณ	ใสส่อง	สอนศิษย์	พินิจธรรม
พระ	ผุดผ่อง	ส่องแสงธรรม	ทุกดวงจิต
โพ	ธิจิต	ส่องแสงธรรม	ฉ่ำกุศล
ธิ	พิสุทธิ์	ส่องแสงธรรม	ฉ่ำกมล
ญาณ	หลุดพ้น	ส่องแสงธรรม	ทุกดวงใจ
พระ	ผุดผ่อง	ส่องแสงธรรม	ทุกดวงใจ
โพ	สดใส	ส่องแสงธรรม	นำกุศล
ธิ	พิสุทธิ์	ส่องแสงธรรม	นำกมล
ญาณ	หลุดพ้น	ส่องแสงธรรม	นำชีวี
พระ	ผุดผ่อง	ส่องแสงธรรม	ศิษย์มีศรี
โพ	ส่องศีล	ส่องแสงธรรม	ทั่วปฐพี
ธิ	พิสุทธิ์	ส่องแสงธรรม	นำชีวี
ญาณ	วิถี	ใสพิสุทธิ์	วิมุตติธรรม

ท่านพระอาจารย์อนันต์ อกิญจโน

www.watmarpjan.org

ความเพียร

ถ้าเราต้องการแสวงหาธรรมะเป็นหลักใหญ่
ก็ต้องอดทน เพียรพยายาม

ถ้าเรามีความมั่นใจและแน่ใจในการปฏิบัติ
ความเพียรของเราจะสม่ำเสมอ

อยากมีสมาธิก็ต้องทำสมาธิ
โยมเค้าอยากรวยยังต้องทำงานเลย

ทำทุกวัน ทุกวัน สำรวมทุกวัน ทุกวัน
ถึงเวลามันก็เป็นของมันเอง

"สู้มันเรื่อยไป ไม่ถอย"

บางครั้งสู้(กิเลส)ไม่ได้ ก็ต้องอดทน

" มีทุกข์ในปัจจุบัน
จะมีสุขเป็นวิบากข้างหน้า
มีสุขในปัจจุบัน
จะมีทุกข์เป็นวิบากข้างหน้า "

เราต้องมีความเพียรในการละ
และ ความเพียรในการบำเพ็ญ
ต้องมองให้เห็นโทษเห็นภัยในวัฏฏสงสาร
เกิดแล้วก็แก่ แก่แล้วก็เจ็บ เจ็บแล้วก็ตาย
ตายแล้วก็เกิดอีก อย่างนี้ อย่างนี้ มันเป็นทุกข์

ถ้าเราไม่มีความเพียร ปัญญาก็ไม่เกิด
ปัญญาไม่เกิดก็มีความทุกข์อยู่ร่ำไป
ต้องทำให้สม่ำเสมอ ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท

จากที่เราทำไปทุกเดือน ทุกปี มีความเย็นจิต
เย็นใจขึ้นก็มีกำลังเป็นไปเอง ความเพียรจะเป็นเอง
จะไม่มีความขี้เกียจขี้คร้าน ใจมีกำลัง จิตมีกำลัง

จิตไม่ยินดียินร้าย ตรงนี้แหละที่เราจะเห็นธรรมะ
เห็นพระนิพพานได้ เริ่มเป็นตทังควิมุต
เริ่มเห็นขึ้นมาได้เพราะเริ่มจากความเพียร
ไม่ประมาทนั่นเอง

ถ้าเราละโลภ โกรธ หลง ได้มากเท่าไหร่
ใจจะยิ่งบริสุทธิ์ ผ่องใสขึ้นเท่านั้น
นักปฏิบัติเราต้องอดทนในการปฏิบัติ

[***ให้พากันตั้งใจปฏิบัตินะ***
อย่าให้กิเลสมันหัวเราะเยาะได้]

www.watmarpjan.org

วันหนึ่งโยมฝรั่งที่พูดไทยได้ คนหนึ่งมากราบท่านพระอาจารย์ เขาเล่าว่ามีเพื่อนคนหนึ่งเป็นพระมหายานที่มีความวิริยะสูงมาก พระรูปนี้จะมาที่พุทธคยาทุกปี และอยู่ที่พุทธคยา 3-4 เดือน เพื่อกราบแบบนอนราบหรืออัษฎางคประดิษฐ์ หนึ่งแสนครั้ง ท่องมนตราบทที่ยาวๆ หนึ่งแสนครั้ง และภาวนาด้วยลูกประคำหนึ่งแสนครั้ง แล้วจึงกลับไปประเทศของตน ทำแบบนี้ทุกปี

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่าก็ดี สร้างวิริยะสร้างสัจจะสร้างศรัทธาให้เข้มแข็ง แต่ถ้าจิตสงบลงไปแล้ว จะไม่รู้ว่ากราบไปกี่ทีแล้ว มันสงบนิ่งกราบไปเลยแสนทีก็นิ่ง แต่ก็มีพลังที่จะทำไปเรื่อยๆต่อไป

๐ ๐ ๐

ถาม : พระอาจารย์ครับเวลาไปกราบหลวงตา (มหาบัว) เอาอะไรไปถวายดีครับ

ตอบ : ทองคำไง ดีที่สุด

ถาม : แต่ผมไม่มีทองคำนิครับ

ตอบ : ไม่มีก็ไม่เป็นไร เนสัชชิก (การภาวนาตลอดคืนโดยไม่นอน) ถวายก็ได้ คืนนี้เลย ที่วัดนี้แหละ

ถาม : แล้วหลวงตาจะรู้เหรอครับ

ตอบ : ไม่จำเป็นต้องรู้หรอก เราทำเราก็ได้ ท่านอยากให้เราภาวนามากกว่าอยากได้ทองอีก

“ดูกายมันก็ยาก ดูจิตมันก็ยาก”

แต่ความยากมันก็อยู่ตรงที่จะทำยังไงให้เธอเชื่อตามแนวทางที่อาจารย์สอน

สู้ต่อไปทุกๆ องค์ สู้ต่อไป

www.watmarpjan.org

ที่เราสบายทุกวันนี้ ก็เพราะครูบาอาจารย์ลำบากบุกเบิกมาก่อน ที่ครูบาอาจารย์ลำบากและบุกเบิกปฏิบัติมา พระพุทธเจ้าก็ลำบากมากกว่าหลายเท่า ข้าวแต่ละเม็ดที่เราได้ฉันนี่ ท่านต้องสร้างบารมีมาเป็นล้านๆ ชาติ

ท่านพระอาจารย์เล่าให้พระลูกศิษย์ฟังว่า มีโยมมาถามว่าวัดนี้มีคนรวยๆ รายใหญ่หรือ ไฮโซๆ เข้ามาทำบุญหรือเปล่า เวลาท่านอาจารย์สร้างเสนาสนะอะไร หรือซื้อที่ขยายเขตวัด ท่านเอาปัจจัยมาจากไหน ท่านพระอาจารย์ตอบว่า “โอ๊ยไม่มีหรอกไฮซง ไฮโซ อะไร”

โยม : อ้าวแล้วท่านอาจารย์เอาเงินมาจากไหน

พระอาจารย์ : ก็เอามาจากโยมๆนี่แหละ (ชาวบ้าน)

ท่านให้ข้อคิดกับพระเณรภายหลังว่า “น้ำตกที่เราเห็นเป็นน้ำตก พอขึ้นไปดูจริงๆ ก็ไม่เห็นมีท่อมีลำอะไรใหญ่โตที่ทำให้น้ำแรงได้ น้ำตกก็ได้จากฝนบนฟ้าทีละเม็ดๆ นั่นแหละฝนมันหล่นลงมาแทรกซึมตามดิน รวมลงมาก็เป็นน้ำตก ไอ้ของเล็กน้อยอย่าเห็นว่าไม่สำคัญ เล็กมันทำให้ใหญ่ ไอ้ใหญ่นั่นแหละก็มาจากเล็ก”

๐ ๐ ๐

บุคคลบางคนทำงานเพื่อส่วนรวม แต่จิตใจว้าวุ่นไม่สบายใจทั้งๆ ที่งานก็เป็นกุศลสูงแต่กลับไม่สงบใจ

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า **“ที่ท่านทำน่ะมันถูกอยู่ แต่ที่คิดน่ะมันผิด”**

อย่ามัวไปเอาบุญบริการอย่างเดียว ตั้งใจภาวนานะ

“คนไทยเลี้ยงลูกด้วยการให้ (ก็เลยไม่มีความอดทน) ”

กิเลส

ละความรู้สึกตัวเรา
ละความเห็นแก่ตัว
ละตัวเรา **ละ**ของเรา
ทีละน้อย ทีละน้อย

บางครั้งคิดดี บางครั้งคิดร้าย
บางครั้งมีสมาธิ บางครั้งไม่มีสมาธิ
บางครั้งมีปัญญา บางครั้งไม่มีปัญญา
ก็ต้องปล่อยว่า ใจก็สักแต่ว่าใจ
จะไปยึดถืออะไรไม่ได้ มันก็เป็นของมันอย่างนั้น

จิตนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา มันเป็นธรรมชาติ
ถ้ามันเป็นของเรา มันอยู่กับเราตลอดไปมั้ย
มันเป็นธรรมชาติ เกิดมา ตั้งอยู่ ดับไป
เหมือนเราเอาไม้มาสีกันมีไฟขึ้นมา
มีเหตุมีปัจจัยมันก็เกิด หมดเหตุหมดปัจจัยมันก็ดับ

อวิชชาเป็นพลังแห่งความยึด มันหลงไปก็ยึดไปหมด
นั่นแหละ ยึดว่าเกิด ไม่เห็นว่าเกิดแล้วต้องตาย
“หลวงพ่อชาเลยว่าคนเรานี่อยากเกิด แต่ไม่อยากตายกัน”

มันจะทุกข์ มันจะยาก จะลำบากยังไง
ต้องมีความมุ่งมั่นเอาชนะกิเลสในใจของเราให้ได้

จิตนี้ไม่ตายซะที กิเลสนี้มันก็ไม่ตายด้วย
ก็มีความกลัวอีก มีกิเลสอีก มีโลภ โกรธ หลงอีก
เราต้องพยายามทำใจเราให้นิ่งให้สงบ

ครั้งหนึ่งท่านพระอาจารย์ตอบปัญหาเกี่ยวกับว่า
คนฆ่าตัวตายเป็นบาปอย่างไร แล้วท่านอธิบายเกี่ยวกับ
ความหดหู่ใจ ความเศร้าใจ แล้วกล่าวว่า
“ความโศกเศร้าก็เป็นกิเลส
เป็นความหลง หลงรัก หลงเศร้า”

กิเลสเป็นเครื่องเพลินใจอย่างยิ่งในอารมณ์นั้นๆ
กิเลสก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาเหมือนกัน

กามมีโทษอย่างยิ่ง

“กามคุณ กามโทษ”
ถ้ามีโทษอย่างเดียวคนก็คงละง่ายเหมือนกันเนาะ

"เวลาที่ทุกข์มันเกิด ก็ให้ดูที่เหตุของมัน"

รูปทำให้เกิดนาม **นามทำให้เกิดรูป**

ทั้งรูป ทั้งนาม ก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

[สัตว์ทั้งหลายย่อมเป็นไปตามยถากรรม]

www.watmarnplan.org

พระรูปหนึ่งเป็นไซนัส วันหนึ่งมีคนนำไอศครีมมาถวายท่านอาจารย์ พระรูปนั้นอยากฉันมาก

พระอาจารย์บอกว่า ต้องปฏิสังขาโยสิเราฉันได้เหรอ เพราะเราป่วย เวลาฉันเขาฉันเพื่อไม่ให้ทุกขเวทนาใหม่เกิดขึ้น นี่เราฉันแล้วจะป่วย ทุกขเวทนาใหม่เกิดขึ้น

พระตอบว่า เป็นไซนัสก็เป็นทุกวันอยู่แล้ว แต่ไอติมไม่ได้มีทุกวัน

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า อันนั้นเป็นความเห็นของกิเลส

o o o

มีคนที่ไปลบรอยสักมาแล้วมาหาท่าน ท่านจึงถามว่าเป็นยังไงจะต้องลบกี่ครั้ง และเจ็บมั้ย

เค้ากราบเรียนว่า ตอนลบเจ็บกว่าตอนสัก

ท่านพระอาจารย์พูดให้พระฟังว่า ตอนสักก็รู้สึกว่าสวยดีก็สัก แต่พอจะเอาออกนี่ลำบาก เหมือนกิเลสเรานี่แหละ เวลาวันไหนตามใจกิเลสแล้วสบาย แต่พอจะเอาออกก็ยากลำบาก

ตอนอยู่กับหลวงปู่ชา ท่านพระอาจารย์ก็เลือดออกตามไรฟันโยมเค้าจะถวายน้ำส้ม เราก็คิดอยู่ในใจว่าน้ำส้มนี้วิตามินซีเยอะน่าจะดี หลวงปู่ชาท่านก็พูดขึ้นมาว่า “บ่อนตาย” คือถ้าเรามีความอยาก มีกิเลสกับสิ่งใดก็ต้องมาเกิดมาตายอีก

o o o

ระหว่างกำลังรอขึ้นเครื่องบิน กำลังจะเดินทางครั้งหนึ่ง มีเหตุสุดวิสัยขัดข้องบางประการ ท่านเห็นคนชุลมุนที่สนามบิน ทั้งนักท่องเที่ยวต่างประเทศ นักธุรกิจชุลมุนกันไปหมด ท่านกล่าวว่า “เหตุก็เพราะเราหวังพึ่งความสะดวกสบายกันมากเกินไป พอมันติดขัดอะไรก็เป็นปัญหาใหญ่”

วันหนึ่ง ท่านพระอาจารย์ฟังข่าวเรื่องประเทศมหาอำนาจประสบความสำเร็จในการสร้างเครื่องบินบรรทุกกระสวยอวกาศ ท่านฟังแล้วกล่าวว่า

“โลกนี้มีแต่แข่งกันสร้างวัตถุเนาะ ยิ่งสร้างยิ่งยึด ยิ่งสร้างยิ่งหลง”

โลกเดี๋ยวนี้ก็เจริญเร็ว รถไฟเหาะ เครื่องบินเหาะ ก็ทำได้ แต่ก็ยังไม่พ้นทุกข์ เรื่องพ้นทุกข์สำคัญที่สุด

o o o

พรูะรูปหนึ่ง โยมพ่อจะมอบสมบัติให้สองล้านปอนด์คิดเป็นเงินไทยหนึ่งร้อยยี่สิบล้านบาท เลยลังเลใจไม่รู้จะอยู่ดีหรือจะสึกดี ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า “พระที่อยู่ๆ ได้นี่ไม่ใช่ว่าเราเก่งกว่าเค้า แต่เรายังไม่เจอปัญหาอย่างนี้ ถ้าเจอแบบนี้แล้วเราจะทำยังไง ถ้าผ่านได้ก็ได้บารมีเพิ่มไปอีก”

www.watmarpjan.org

นักเรียนทุน พระทุน ทุนของพระพุทธเจ้า เครื่องใช้สอย อุปโภคบริโภค ศรัทธาญาติโยมเค้าถวายพระพุทธเจ้า ดังนั้น ต้องเป็นอยู่ด้วยความไม่ประมาท อย่าใช้สอยด้วยความเป็นหนี้ อยู่ด้วยความเป็นหนี้

๐ ๐ ๐

พระที่วัดมาบจันทร์ จะมีพระชาวต่างชาติมาปฏิบัติกันหลายรูป บางครั้งก็มีการพูดถึงเรื่องเชื้อชาติ ไทย จีน ฝรั่ง ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า

"อยู่วัด ไม่มีประเทศนั้นประเทศนี้
เป็นประเทศพุทธ เป็นบุ๊ดด้าแลนด์"

[ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์นะ]

๐ ๐ ๐

การที่แสวงหาแต่วัตถุนิยมเนี่ย ก็เป็นความรู้สึกที่เป็นสุขใจอยู่ แต่ว่าอยู่ไม่นาน ความรู้สึกเป็นสุขมันก็หมดไป และก็ต้องแสวงหามากขึ้นเรื่อยๆ มันก็ไม่จบลง แล้วก็เกิดความยึดถือ เกิดความหวงแหน เกิดความทุกข์ขึ้นมาภายหลังด้วย สุขนั้นก็เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ขึ้นมาอีก เพราะฉะนั้น ในหลักพุทธศาสนาจึงสอนให้เกิดความพอดี รู้จักว่าพอดี ให้รู้จักว่าแก่นของความสุขที่แท้จริงนั้น ต้องเป็นใจที่มีธรรมะรู้ตามความเป็นจริง เลยสอนว่าเมื่อมีสิ่งที่ได้มา ก็ต้องมีสิ่งที่เสียไป แต่ว่าทงโลกนี้ก็ทำไป

มีลาภก็เสื่อมลาภ มียศก็เสื่อมยศ
สรรเสริญ นินทา สุข ทุกข์ เป็นของคู่กันอย่างนี้

ปฏิบัติเพื่อให้เห็นธรรมชาติ รู้ธรรมชาติเห็นธรรมชาติตามความเป็นจริงที่มีอยู่ รูปก็ดี นามก็ดีเนี่ย เป็นของไม่เที่ยง เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แต่เราเกิดขึ้นมาแล้วเนี่ย เราจะเห็นความทุกข์เกิดขึ้นมาในจิตใจ ที่ปรากฏชัดแก่จิตใจ ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ปราถนาสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ได้ก็เป็นทุกข์ พลัดพรากจากของรักของชอบใจก็เป็นทุกข์ขึ้นมา ร่างกายนี้พิจารณาแล้วก็เป็นกองทุกข์ เป็นก้อนทุกข์ขึ้นมา

อันนี้ล่ะกองทุกข์เป็นอย่างนี้ ควรที่จะศึกษาควรที่จะเรียนรู้ให้เข้าใจ กำหนดรู้ให้ได้ว่านี่คือทุกข์เป็นอย่างนี้ แล้วพวกเราได้มาเรียนรู้ในเรื่องของทุกข์เป็นอย่างนี้ เราจะหาทางออกกันอย่างไร...?

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

[กามสุข กามทุกข์ กามคุณ กามโทษ]

สติ...

เรียนรู้ที่จะมี*สติ*อยู่ในปัจจุบัน

ไม่ว่าเราจะทำอะไร ให้มี*สติ*

*สติ*นี้เป็นธรรมที่มีอุปการะมาก

มี*สติ*ครั้งหนึ่ง ก็ใกล้นิพพานไปอีกก้าวหนึ่ง

มี*สติ*บ่อยๆ พุทโธบ่อยๆ ก็เข้าใกล้พระพุทธเจ้าแล้ว

อาจารย์ไม่ได้อยู่เหนือ ไม่ได้อยู่ใต้ ไม่ได้อยู่ใกล้
ไม่ได้อยู่ไกล มี*สติ*บ่อยๆก็อยู่กับอาจารย์ตลอด

ให้มีความพอดี เบื้องต้นให้มีความพอดี
ทำงานต่างๆอย่างมี*สติ* จะทำงานอะไร
ก็ให้สร้างอารมณ์เจตนาที่เป็นกุศลและ
ทำงานไปด้วยภาวนาไปด้วย

ทำงานให้มี*สติ*จะได้ไม่ทุกข์ ทำอะไรให้มีความรู้
ให้รู้อยู่ในปัจจุบัน ไม่คิดปรุงแต่งอะไรไปข้างหน้ามาก
มีปัจจุบันเรื่อยๆ ก็มีกำลัง

เราต้องคิดว่าสิ่งที่ยังไม่มีไม่เกิดขึ้นกับเรา
ยังมีอีก ต้องเตือนตนเองอยู่เสมอ

ถาม : *สติ*เต็มรอบหมายความว่าอย่างไร ?
ตอบ : ก็คือการที่เรามี*สติ*อยู่อย่างต่อเนื่อง

เรื่องสมัยหลวงปู่ชาอีกเรื่องหนึ่ง
ที่ท่านมักเล่าให้ลูกศิษย์ฟังเสมอ คือเรื่องไก่
ท่านกล่าวว่าตอนอยู่กับหลวงปู่ นั่งฉันๆอยู่
พอดีไก่มันขัน หลวงตาองค์หนึ่งก็หันไปมองไก่
หลวงปู่ชาท่านก็ดุเตือนว่าเอ่อ! จิตไปอยู่กับไก่
แล้วถ้าตายไป ไปเกิดเป็นไก่นะ

มาดี	***เพราะมี***	***พุทโธ***
อยู่ดี	***เพราะมี***	***พุทโธ***
ไปดี	***เพราะมี***	***พุทโธ***

www.watmarpjan.org

ปัจจุบันข้อมูลข่าวสารมันเร็ว จะดูอะไรก็ดูได้ จะดูการเมืองก็ดูได้เลยดูได้ทั้งวันด้วย 24 ชั่วโมงก็ดูได้ ดูหนังดูละครก็ดูได้ มันมากเกินไปสำหรับเราคนเดียวที่จะรับอารมณ์ทั้งหลายทั้งปวง **ต้องมีสติในการใช้ในการบริโภค**

"รักษาใจไม่ให้ยินดีไม่ให้ยินร้าย"

"สัญญาอนัตตา สัญญาไม่ใช่ตัวตน" แต่พอเกิดขึ้นเราก็คิดว่าเป็นจริงเป็นจัง ก็ไปยึดสำคัญมั่นหมาย ก็เป็นอารมณ์ตัวหยาบตัวนี้ ก็ทำให้เกิดตัวละเอียดตัวนี้ ท่านจึงว่าเป็นเหมือนพยับแดด เหมือนภาพลวงตา หาสาระแก่นสารอะไรไม่ได้ คนเราไม่รู้ก็ไปหลง ไปโลภ ไปโกรธ หลงปรุงแต่งไป ความจริงถ้ามีปัญญารู้ว่าอันไหนเป็นสัญญาไม่ดีก็ปล่อยวางไป

ความสุขในโลกเหมือนภาพมายา หรือภาพลวงตากลางทะเลทราย แท้จริงหาความเป็นจริงเป็นจังอะไรไม่ได้

ครั้งหนึ่งมีพระจากต่างประเทศโทรมา เมื่อท่านรับสายแล้วพระรูปนั้นกล่าวว่าขอถวายความเคารพครับ แล้วถามต่อไปอีกว่าท่านอาจารย์กำลังทำอะไรอยู่ครับ

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า **"อ๋อ กำลังเจริญสติอยู่"**

! ! ! ! !

พระกลุ่มหนึ่งกำลังสนใจหนังสือธรรมะเล่มหนึ่ง เนื้อหาเกี่ยวกับการเจริญสติในอิริยาบทนอน ก็เลยคุยกันเสียงดัง ท่านได้ยินจึงถามเข้าแล้วกล่าวว่า "ไม่ต้องขยันฝึกนักหรอก เดี๋ยวเวลาป่วยไข้ก็ได้นอน นอนนานจนเบื่อเลยล่ะ"

วันหนึ่งไปกิจนิมนต์บ้านโยมคนหนึ่ง เป็นหมู่บ้านที่ตกแต่งสวนอย่างสวยงาม มีคลอง ต้นไม้ และศาลา ระหว่างนั่งรอเพื่อจะเข้าไปเจริญพุทธมนต์ในบ้าน พระก็นั่งรอกันเป็นกลุ่มๆ อย่างสบายใจ เมื่อได้โอกาสท่านพระอาจารย์กล่าวว่า "อากาศดี ทิวทัศน์ดี ปรุงแต่งกันดี" ขาดสติ

พระไม่สำรวมก็เหมือนนกบินในที่สูงลมแรง ปีกก็ไปทาง หางก็ไปทาง หัวก็ไปทาง... ตาย

พระเราก็เหมือนกัน ไม่สำรวม บาตรไปทาง จีวรไปทาง สังฆาฏิไปทาง

ตื่นนอนมาต้องท่องคาถาก่อน ต้องไหว้ครูก่อน คาถาคืออะไร ***เกสา โลมา นขา ทนฺตา ตโจ*** นี่แหละคาถา

www.watmarpjan.org

วันหนึ่งท่านพระอาจารย์ให้พระใหม่รูปหนึ่งไปอยู่กุฏิ ๒๐ ซึ่งเป็นกุฏิเก่าสร้างสมัยแรกๆ บรรยากาศจึงดูอึมครึมน่ากลัว พระใหม่ไม่กล้าไปอยู่ ท่านกล่าวว่า

“ความกลัวนี่ ถ้ามีสมาธิก็มีปัญญา ถ้าสมาธิไม่ดีก็เป็นอวิชชา” ทุกคนในที่นั้นขำพร้อมกัน

๐ ๐ ๐

ความคิดไม่ดีก็เป็นแต่เพียงว่าความคิด ถ้าเรามีความคิดแล้วไปมีความยึดมั่นถือมั่นก็จะเป็นกรรมได้ คิดมากๆ ยึดมากๆ จากมโนกรรมก็อาจเป็นวจีกรรม

๐ ๐ ๐

ท่านพระอาจารย์อนันต์ : เด็กก็มีปัญหาอย่างเด็ก ผู้ใหญ่ก็มีปัญหาอย่างผู้ใหญ่

พระ : ไม่มีที่ไหนไม่มีปัญหาหรอกใช่มั้ยครับ

ท่านพระอาจารย์อนันต์ : “ที่ใจ” ถ้าใจเราไม่มีปัญหา อยู่ที่ไหนก็ไม่มีปัญหา

อยู่วัดเล็กก็ไม่มีปัญหา อยู่วัดใหญ่ก็ไม่มีปัญหา
อยู่คนเดียวก็ไม่มีปัญหา อยู่หลายคนก็ไม่มีปัญหา

[ถ้าปัญหามันมี แต่เราไม่ข้องในปัญหานั้น ปัญหาก็จบ]

๐ ๐ ๐

พระถาม : คนที่ชอบอิสระ ควรพิจารณาอย่างไร

ตอบ : พิจารณาอิสระภายนอก อิสระภายใน ถ้าพิจารณาแล้วเราจะอยู่ที่ไหนมันจะมีอิสระ เพราะร่างกายมันทุกข์ มีความยึดถือในขันธ์ ๕ ไม่มีอิสระหรอก

“ รู้แก้รู้กัน รู้เท่ารู้ทัน รู้กันรู้แก้ ”

“ ทำไมถึงอยากจะเป็นเจ้าอาวาสกันนัก เป็นแล้วก็กินเหมือนๆ กัน อยู่ นอน อะไรก็เหมือนๆ กัน เค้าจะให้กินดีหน่อยก็เพราะแก่แล้ว ”

www.watmarpjan.org

พระพุทธเจ้าก็สอนวิธีการปฏิบัติ...?
ให้มีการให้ทาน...! เพื่อชนะความโลภ...
การสมาทานศีลให้ระงับกายวาจา...! เอาชนะความโกรธ...
และการปฏิบัติภาวนา...! นี้จะเอาชนะความหลง...

ถ้าปฏิบัติในหลักของทาน ศีล ภาวนาแล้ว จิตของเราก็จะพบกับความสุขที่แท้จริงได้

สติมี	ปัญญาก็มา
สติช้า	ปัญญาไม่เกิด
สติเตลิด	จะเกิดปัญหา
สติหยาบช้า	ปัญญาก็ทราม
สติไม่งาม	ปัญญาก็หยาบ
สติพังพาบ	จะกลายเป็นผี
สติไม่มี	ผีก็จะมา
สติแจ่มจ้า	ผีก็ไม่อยู่
สติหดหู่	ใจก็ดูไม่ดี
สติถี่ๆ	จิตก็ดีขึ้นมา
สติไม่พอยา	ความบ้าก็เกิด
สติริบหรี่	ปัญญาก็มัว
สติเป็นหัว	ปัญญาก็นำ
สติมืดดำ	ปัญญามืดกว่า
สติเป็นรั้ว	ปัญญาก็อยู่
สติค้ำชู	ปัญญาไม่ตก
สติเป็นปรก	ปัญญามากเสมอ
สติเลิศเลอ	ปัญญาสว่าง
สติห่างๆ	ปัญญาก็หด
สติหมดจด	ปัญญามากมี

www.watmarpjan.org

ความโกรธ

ถ้าเรามีความโกรธก็แก้ด้วยเมตตา
เหมือนมีความร้อนก็แก้ด้วยความเย็น

“เมตตา” เป็นมหาอุจ

“เมื่อเค้ายึดถือ เราก็ปล่อยวางเอาสิ”

เมื่อเรามีความเห็นว่าตัวเราไม่ใช่ของเราแม้มีความโกรธ
ก็ไม่มีความพยาบาท อาฆาต คิดปองร้าย

“ละวางตัวเรา ละวางตัวเค้า”

วันหนึ่งท่านพระอาจารย์ฟังเรื่องคนสองคนทะเลาะกัน
แล้วท่านกล่าวว่า

ไม่มีเรา ไม่มีเค้า
ไม่มีตัว ไม่มีตน
ไม่มีผิด ไม่มีถูก

เราเตือนตนเองด้วย ถ้าคนอื่นเตือนเราก็รับฟังด้วย
ถ้าเป็นธรรมะ ก็น่าฟังทั้งนั้น

กิเลสสร้าง “password” ให้สร้างตัวสร้างตน
เราต้องถอนตัวถอนตนออก

www.watmarpjan.org

ลูกศิษย์คนหนึ่ง แต่ก่อนมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กับเพื่อน กับฝูงดี อยู่มาวันหนึ่งลูกศิษย์คนนั้นมีเงิน และซื้อรถใหม่ เกิดขัดใจกันกับเพื่อน เพราะหัวเสียเวลาเพื่อนขอให้ไปส่งตรงนั้นไปรับตรงนี้ เรื่องนี้ท่านพระอาจารย์ฟังและกล่าวว่า ***"นี่ไม่ได้ทุกข์เพราะความไม่มี มันทุกข์เพราะความมี"***

(... ไฮเทค ไฮทุกข์ ...)

วันหนึ่งมีโยมถวายเครื่องก๊อปปี้ซีดี สำหรับเผยแผ่ธรรมะ ท่านพระอาจารย์ให้ลองเสียบปลั๊กแล้วลองเครื่องดู สักพักท่านก็ว่า **"น่าจะมีเครื่องก๊อปสมาธิด้วยนะ"**

ครู่หนึ่งท่านก็กล่าวอีกว่า **"แต่ถ้ามีเครื่องก๊อปสมาธิ สงสัยก็มีเครื่องก๊อปกิเลส ไอ้คนไม่อยากหมดกิเลส ก็ก๊อปๆๆ"**

๐ ๐ ๐

ท่านพระอาจารย์เคยเปรียบเทียบ "หอกโมกขสักข์" ในเรื่องรามเกียรติ์ว่า

หอก คือ ของที่ต้องพุ่งออกไป

โมกขะ ก็วิโมกข์ วิมุตติหลุดพ้น

สัก ก็สักกายะทิฏฐิ

หอกโมกขสักข์ คือ คนเราจะหลุดพ้นได้ต้องทวนกระแสแห่งสักกายะทิฏฐิออกไป

[เป็นสักแต่ว่าธาตุตามธรรมชาติ
ไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เค้า]

www.watmarpjan.org

ภาวนา...

หลักในการทำความเพียรในชีวิตประจำวันที่พระอาจารย์ท่านมักให้แนวทางไว้เสมอในการภาวนา อาทิเช่น

“ฉันน้อยๆ มักน้อย อ่อนน้อมถ่อมตน เสียสละ”

“จะยืน เดิน นั่ง นอน ให้มีสติหรือมีคำบริกรรมอยู่เสมอ”

เมื่อมีลูกศิษย์ที่เพิ่งเริ่มภาวนา ไม่เข้าใจเวลาพระสอนการนั่งสมาธิ การเดินจงกรม ที่ว่าเอาจิตไว้ที่ลมหายใจบ้าง เอาจิตไว้ที่เท้าบ้าง ท่านพระอาจารย์อธิบายเรื่องนี้ว่า

“จิต คือสภาวะการรับรู้”

"ศรัทธาคือกำลังความเชื่อ"

เมื่อมีศรัทธาแล้ว มีวิริยะ สติตาม

ก็ทำให้เกิดความสงบ สมาธิ

เมื่อมีสมาธิ มีปัญญาแล้ว ศรัทธาก็จะตั้งมั่นขึ้นอีก

หมุนวนไปอย่างนี้

ปัญญาที่เกิดขึ้นมาจากการภาวนา

เป็นความรู้ไม่ใช่ความคิด

แม้เราจะเรียนรู้อภิธรรมมามากมายก็ยังเป็นความจำ ไม่ใช่ความจริง การพิจารณานี่เหมือนเป็นความคิด แต่เป็นความคิดในความสงบ

www.watmarpjan.org

นักปฏิบัติภาวนา เมื่อจิตมีกำลังก็จะเห็นกายของเรากายของเค้า ก็เหมือนกัน เป็นธาตุสี่เหมือนกัน เป็นอนิจจังทุกขัง อนัตตาเหมือนกัน

ถ้าจิตของเราไม่มีกำลังก็เห็นว่ากายของเราไม่เหมือนเค้า มีรัก โลภ โกรธ หลง ต่างๆ แต่ถ้าเราปฏิบัติ จิตของเราจะสงบเป็นธรรมชาติ

“เพศก็เป็นสิ่งสมมติ โดยวิมุติแล้ว
ไม่มีเพศชายเพศหญิง”

ถ้าเราอยากให้ใจเราสวยก็ต้องมองพิจารณาของสวยๆให้ไม่สวย

“เอาความกลัวนั้นแหละเป็นอาจารย์”

๐ ๐ ๐

เมื่อพระภิกษุณีนิกายวัชรยานมาถามปัญหาแนวทางปฏิบัติเพื่อศึกษาและนำไปเผยแผ่ ท่านพระอาจารย์ก็เมตตาตอบปัญหาทุกวันเช้า บ่าย และกลางคืน เป็นระยะเวลาติดต่อกันประมาณ ๑ อาทิตย์ ครั้งหนึ่งท่านกล่าว สรุปว่า

“ไม่ต้องศึกษาอะไรมากหรอก มีสติอยู่กับพุทโธก็พอ”
พยายามตามหาผู้รู้ให้เจอ
ดูจิต ดูใจ เห็นอารมณ์กุศล อกุศลในใจของเราให้ได้

วันหนึ่งๆต้องคิดแผนการว่า วันนี้เราจะภาวนายังไง เราจะพัฒนาจิตใจของเรายังไง

“ปฏิบัติไปเรื่อยๆทำไปด้วยความปล่อยวาง”
ความปล่อยวางไม่ได้อยู่ไกล ไม่ได้อยู่ใกล้

“ถ้าทำให้จิตสงบแล้วก็จะรู้เองว่าจะพิจารณาเรื่องอะไร”

สมัยที่ท่านพระอาจารย์อนันต์อยู่กับหลวงปู่ชา วันหนึ่งขณะที่ท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ก็คิดไปว่า

“แนวทางไหนน้า...? เป็นแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องตรงต่อการปฏิบัติ ถ้าเรารู้เราจะตั้งใจทำเลย”

ทันใดนั้นหลวงปู่ชาก็เทศน์ขึ้นมาว่า

“แนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องก็คือ ความไม่ยินดียินร้าย”

“<u>เมื่อเราทำแสงสว่างให้เกิดขึ้น</u>
<u>ความมืดก็จะหมดไปจากใจ</u>”

เราต้องเสียสละทุกอย่างกว่าเราจะได้ความสงบ พอได้ความสงบแล้ว จะรักษาความสงบก็ยากอีกอย่างหนึ่ง เหมือนมีกระจกใบหนึ่งก็ต้องคอยเช็ดถูไม่ให้มีฝุ่น พอเรารู้แล้วว่ารูปนามเป็นอนัตตา ก็ไม่ต้องรักษากระจกนั่นแล้ว เพราะแม้กระจกก็เป็นอนัตตา

“สิ่งทั้งหลาย เกิดมา ตั้งอยู่ ดับไป”

๐ ๐ ๐

“จิตเป็นอย่างหนึ่ง อารมณ์เป็นอย่างหนึ่ง”
“จิตไม่ใช่ขันธ์ ๕ ขันธ์ ๕ ไม่ใช่จิต
และจิตก็ไม่อยู่ในขันธ์ ๕ ด้วย”
“จิตดี จิตไม่ยึดติดก็ปล่อยวาง”

๐ ๐ ๐

ภาษาบาลีในบทสรรเสริญพระพุทธคุณที่ว่า **“ภควา”**แปลว่าผู้จำแนกแจกแจงธรรมนั้น ท่านพระอาจารย์เคยกล่าวเป็นธรรมาธิษฐานว่า **“ภควา พระแค่วา พระแค่วาเดียว”** วาเดียวก็ตัวเรานี่เอง ตัวเราเป็นพระถึงตัวเรา คือ **รู้จักพิจารณากายก็ถึงพระ**

www.watmarpjan.org

“อยู่เมืองไทยภาวนาเห็นธรรมก็เห็นพระพุทธเจ้าได้”

ถาม : นั่งสมาธิแล้วฟุ้งซ่านมากเลยครับ อย่างอื่นก็พอทน
แต่ฟุ้งซ่านนี่รำคาญมาก
ตอบ : กว่าร่างกายเราจะโตยังต้องใช้เวลาหลายปี
กว่าจิตจะดีก็ต้องใช้เวลา

“เราเรียนหนังสือกี่ปี กว่าจะจบด๊อกเตอร์กี่ปี
จะต้องไปทำงานอีกกี่ปี กว่าจะประสบความสำเร็จ
หลวงปู่ชาบอกว่า ธรรมะอยู่ฟากตาย
เราไม่ตายก็ให้มันได้ดี”

“คนหนุ่มๆ คิดว่าความตายอยู่ไกลนั่งสมาธิเมื่อยก็ขยับ
คนแก่คิดว่าความตายอยู่ใกล้แล้ว...ว นั่ง! นิ่ง...ง เลย”

ในเรื่องความต่อเนื่องในการภาวนา ท่านแนะนำว่า
“เราต้องชำนาญในการกระทำ
ไม่บีบเกินไป ทำพอดีๆ ไปเรื่อยๆ”

“เวลาภาวนา ถ้าเราพิจารณาธรรมข้อไหนแล้วไม่สงบ
ไม่สบาย แสดงว่าไม่ถูกต้อง”

“บางครั้งอารมณ์(กรรมฐาน) เราเคยทำ
ก็ระลึกไป ก็สงบได้”

“ถ้าไม่สำรวมก็ทำสมาธิยากเหมือนกัน”

จิตของคนเราบางครั้งเกิดสิ่งดีขึ้นมา
บางครั้งก็เกิดสิ่งไม่ดีขึ้นมา สิ่งดีๆก็ชอบ
สิ่งไม่ดีก็ไม่อยากให้มีในใจตัวเอง
พระอาจารย์ท่านสอนให้พิจารณาเรื่องนี้ว่า
“มองในแง่ความเป็นทุกข์(การคงอยู่ได้ยาก)ก็ได้
มองในแง่ความไม่แน่ก็ได้
มองในแง่ความไม่มีตัวตนก็ได้ เห็นอย่างใดก็วางได้
ถ้าจิตเห็นความทุกข์จริงๆ ไม่สร้างตัวสร้างตน
ละอัตตา ปัญญาเกิด”

www.watmarpjan.org

ให้มีสติอย่างมากๆ ทั้งสิ่งที่เป็นกุศล และ อกุศลก็เป็นทุกข์
กุศลก็เกิดมาตั้งอยู่ดับไป อกุศลก็เกิดมาตั้งอยู่ดับไป

แนวทางที่จะรู้ธรรมเห็นธรรม ก็คือ
การทำให้จิตไม่ยินดียินร้าย

ดูจิตของเราไม่ให้ยินดี ไม่ให้ยินร้ายอยู่เสมอ
กำลังของสติก็จะมากขึ้น ปัญญาก็จะมากขึ้น
ศีลก็จะมากขึ้น ทั้ง **"ศีล สมาธิ ปัญญา"**

"ศีล สมาธิ ปัญญา"
รวมเข้ามามากขึ้นเท่าใด ความเด่นชัดก็จะมากขึ้นเท่านั้น

"ศีล สมาธิ ปัญญา"
อาจจะพูดแยกกัน แต่ความจริงนั้นรวมเป็นสิ่งเดียวกัน

พระพุทธเจ้าเทศน์ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ก็อยู่ที่
"ศีล สมาธิ ปัญญา"

๐ ๐ ๐

ถาม : อะไรคือไตรลักษณ์ครับ ?
ตอบ : คือสามัญลักษณะ ๓ ประการ
"อนิจจัง" คือ ความไม่แน่นอน
"ทุกขัง" คือ การทนสภาพอยู่ไม่ได้
"อนัตตา" คือ ความไม่มีตัวตนที่แท้จริง
รวมลงมาแล้วทั้ง **"อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา"** ก็คือ
ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเปลี่ยนแปลงเกิดมา ตั้งอยู่ ดับไป

ถาม : แล้วกฎของไตรลักษณ์นี้ครอบหมดทุกอย่างเลยหรือเปล่าครับ ?
ตอบ : ครอบหมดทุกอย่าง
ถาม : ถ้าเป็นเช่นนั้น ไตรลักษณ์ครอบไตรลักษณ์ด้วยหรือเปล่าครับ ?
ตอบ : ไตรลักษณ์ครอบไตรลักษณ์เองด้วย
อนิจจัง คือทุกสิ่งมันไม่แน่ แล้วความไม่แน่นี้มาครอบอีกทีก็เลยเป็นแน่ คือแน่ที่เป็นอย่างนั้น มันแน่ที่จะมีสภาวะไม่แน่ หรือพูดอีกอย่างหนึ่งก็ว่าความไม่แน่เป็นสิ่งที่แน่นอนที่สุด
ทุกขัง คือการทนสภาพไม่ได้ ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลงไปก็สภาพที่ยั่งยืนนิรันดร์ก็คือ สภาพที่ต้องเปลี่ยนแปลง
อนัตตา ไม่มีตัวตนอย่างแท้จริง อนัตตาครอบอนัตตาก็เป็นอัตตา คือมีตัวที่แท้จริงของสภาวะความไม่มีตัวตนของทุกสิ่งทุกอย่างนั่นเอง"
ถาม : สรุปแล้วหัวใจสำคัญของการภาวนา คืออะไรครับ ?
ตอบ : **" สติ "**

สำหรับนักภาวนาผู้เพิ่งเริ่มต้น มักถามปัญหาภาวนาต่างๆ มากมายด้วยความสงสัย ท่านพระอาจารย์ก็เมตตาตอบให้อย่างละเอียด ครั้งหนึ่งเมื่อตอบคำถามจบ ท่านกล่าวว่า...!?!

เราต้องลองไปปฏิบัติเองก่อนนะ
อาจารย์บอกไปอย่าเพิ่งเชื่อ

www.watmarpan.org

"คาระโว" การเคารพคารวะ เป็นมงคลของชีวิต
หลวงพ่อชาสอนให้กราบบ่อยๆ ด้วยความมีสติ
อ่อนน้อมถ่อมตน เพื่อเป็นการลดทิฐิมานะ

เจ็บป่วย

แม้ในยามอาพาธ ท่านพระอาจารย์ก็ให้ข้อคิดเพื่อการภาวนา แก่ผู้มากราบเยี่ยมว่า

เวลามีโรคมีภัย... เห็นการเกิดดับหรือเปล่าล่ะ

"เจ็บปวดของใครของมัน แบ่งกันไม่ได้ด้วย"

เวลาเราเจ็บป่วยต้องโทษตัวเราเอง สังขารเราเอง ไปโทษเรื่องนั้นเรื่องนี้ไม่ได้ มันไม่สิ้นสุด มันเป็นตัวเป็นตน

อะไรๆก็ไม่ใช่ของเรา ร่างกายนี้ยังไม่ใช่ของเราเลย

ดับทั้งโรค ดับทั้งอารมณ์

ต้องหัดต่อสู้กับเวทนาไว้เน้อพระเณรเรา
เจ็บปวดขึ้นมาสติจะอยู่รึเปล่า...!?!

"เวทนาบางอย่างดับได้ เวทนาบางอย่างเจ็บจนตาย"

ตอนท่านพระอาจารย์อาพาธมีอาการเจ็บท้องต้องเข้าโรงพยาบาล ท่านได้ให้ข้อคิดเตือนสติแก่พระเณรว่า

นี่เวทนาธรรมดา เวทนาตายนี่ไม่ลงนา
มันปวดขึ้น ปวดขึ้นจนตาย

เป็นธรรมดาของร่างกายที่เมื่ออายุเพิ่มขึ้นก็มักมีอาการเจ็บปวดบ้าง

ร่างกายนี้ก็ทุกข์ นั่งมากก็ทุกข์
นอนมากก็ทุกข์ ฉันมากก็ทุกข์

www.watmarpjan.org

พระรูปหนึ่งกราบเรียนว่า เวลาป่วยไม่มีเวลาไปกราบพระอาจารย์เลย

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า “เวลาป่วยไม่ต้องไปอยากหาครูบาอาจารย์หรือธุดงค์ไปไหนหรอก ธุดงค์ก็คือเครื่องช่วยขัดเกลากิเลส ร่างกายนี้เป็นธรรมะสอนเราอยู่แล้ว พระพุทธเจ้าสอนเราอยู่แล้วในขณะนี้ เมื่อมีการเจ็บป่วยต้องพยายามปฏิบัติ เมื่อเราเจ็บป่วยก็มีสติ และตั้งอยู่ในความไม่ประมาท เมื่อเจ็บป่วยอย่างนี้ก็ตั้งใจภาวนาให้มาก”

๐ ๐ ๐

พระ : ผมคิดว่า โยมที่เขาทำงานหาเงินก็เพื่อจะได้เงินไว้เป็นการสั่งสมทรัพย์ที่ไม่ได้อะไรเลย คือในความคิดทรัพย์เป็นของโลกให้เราได้พอใช้ คิดว่าน่าจะดีกว่าถ้าทำงานมีเงินพอประทังชีพ แล้วเอาเวลามาภาวนา

พระอาจารย์อนันต์ : ก็อย่างนั้นแหละ

พระ : คนบางคนทำงานเป็นมนุษย์เงินเดือนจนเกษียณพอเสร็จก็ไม่ได้อะไร คือชีวิตไม่มีอะไรเลย ในทางด้านจิตใจไม่รู้จักบุญกุศล ภาวนา ครูบาอาจารย์ก็ไม่รู้จักใครเลย

ท่านพระอาจารย์อนันต์ : ได้เงินแต่ต้องเสียทอง

๐ ๐ ๐

พระฝรั่งกราบเรียนว่าหนังสือที่ช่วยกันแปล และจัดรูปเล่มใกล้เสร็จแล้ว น่าจะทันเอาไปงานฉลองโบสถ์วัดพุทธโพธิวันที่เมลเบิ้ลประเทศออสเตรเลีย พระไทยจึงแสดงความเห็นว่าฝรั่งชอบหนังสือธรรมะมากกว่าพระเครื่อง ถ้าคนไทย(บางคน)ชอบพระเครื่องมากกว่าหนังสือธรรมะ

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า "มันง่ายดี ได้แล้วก็สบายใจ ชอบพระเครื่อง ไม่ค่อยชอบพระธรรม"

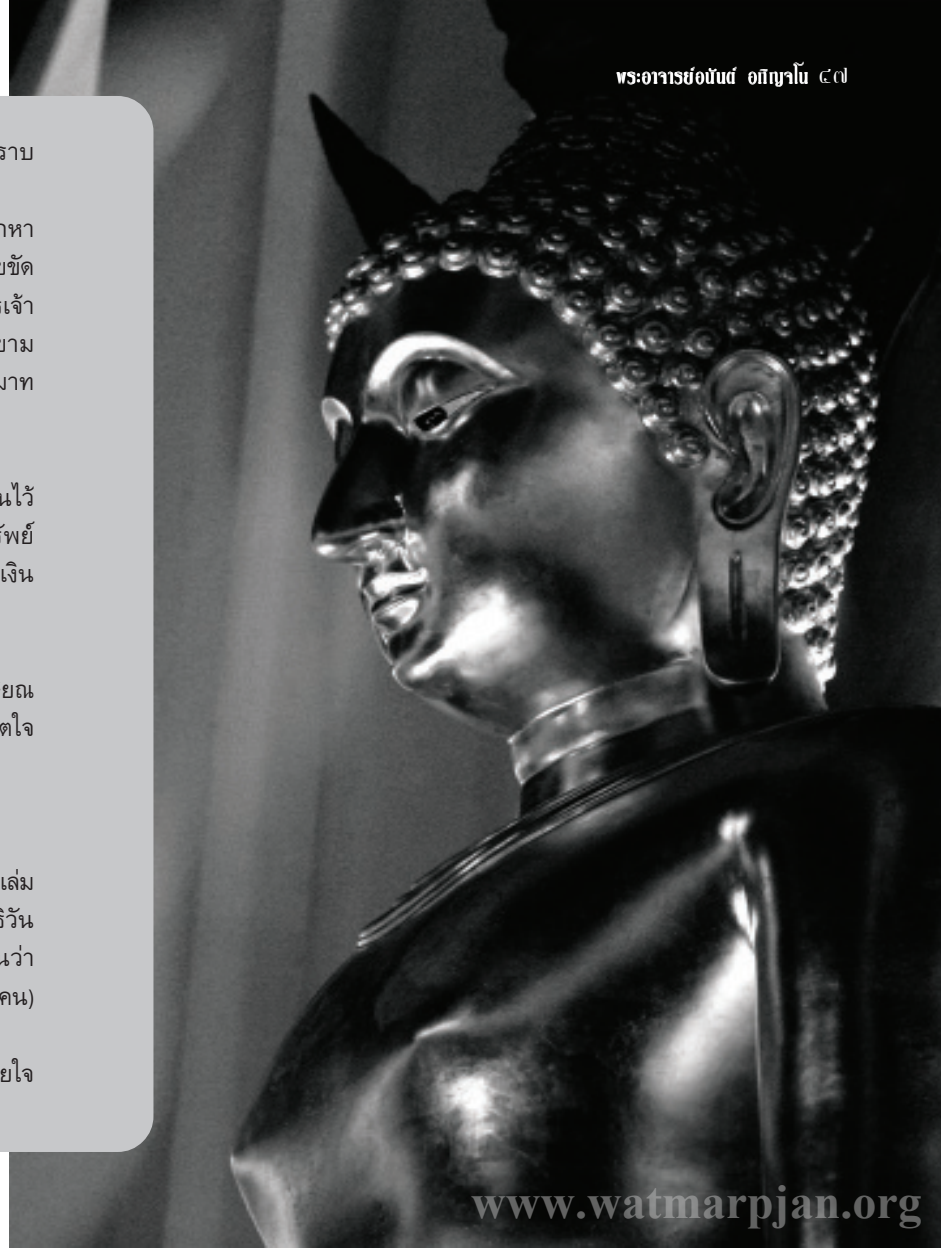

www.watmarpjan.org

วันหนึ่งสหภาพแรงงานของโรงงานหนึ่งเข้ามากราบขอโอวาทจากท่านอาจารย์ ท่านให้โอวาทตอนหนึ่งว่า

สหะ แปลว่า ร่วมกัน

สหภาพ คือ มีภาพเดียวกัน มีภาพที่ร่วมกัน

ดังนั้น ทำอะไรต้องสามัคคีกัน รับฟังซึ่งกันและกัน บางทีตอนมีน้อยๆ ก็อยู่กันได้รักกันดี แต่พอมีมากๆ แล้วเกิดตัวเกิดตน อยู่รวมกันยาก

หลวงพ่อชาเคยเล่าให้ฟัง มีโยมผู้ชายสองคนชวนกันมาถือศีลที่วัดด้วยกัน สนิทกันมาก พอถึงเวลากินข้าวอีกคนหนึ่งชอบมะนาวอีกคนไม่ชอบมะนาว คนชอบมะนาวบีบมะนาวลงไปในจานกับข้าวเลยทะเลาะกัน แตกกัน จนทุกวันนี้

นี่แค่เรื่องมะนาวนะ ท่านถึงว่า “ทิฐิมานะเป็นสำคัญ”

[คนสองคนทะเลาะกันน่ะ มันดีตรงไหน]

วันนี้มีโยมคนหนึ่งเคยมากราบเราเมื่อ 17ปีที่แล้ว 17ปีที่แล้ว เราก็เท่าไหร่เอง 37, 38 เอง ยังเป็นพระหนุ่มพระน้อยอยู่ พระหนุ่มๆ นี่เค้ามาก็ไม่ค่อยน่าเชื่อถือเท่าไหร่ทั้งๆ ที่ก็คนๆ เดียวกันนี่แหละ ยังไม่รู้ว่าท่านปฏิบัติไปถึงไหน ไม่รู้ว่าท่านจะอยู่รอดหรือเปล่าคลื่นลมมันเยอะ โยมเค้าไม่คอยเชื่อเท่าไหร่

แต่พระพุทธเจ้าบอกว่าอย่าดูหมิ่นภิกษุผู้มีพรรษาน้อย ท่านอาจจะปฏิบัติดีก็ได้

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ทุกข์เป็นภาษาบาลีคือ “ทุกขัง” คือทนสภาพอยู่ไม่ได้ ถ้าเป็นสิ่งไม่มีชีวิต เป็นก้อนหิน ภูเขา มันก็ทนสภาพอยู่ไม่ได้ สักวันมันก็ต้องละลาย ต้องเสื่อมสลายไป

www.watmarpjan.org

มรณานุสติ

หลวงพ่อชาท่านว่า **“คนเรากลัวตายแต่ไม่กลัวเกิด”** เมื่อเราตายไปกิเลส ตัณหา อวิชชาก็พาเราให้เกิดอีก

วันหนึ่งหลังจากไปร่วมงานศพ
พระฝรั่งถาม : ทำไมคนไทยต้องเอาน้ำไปรดมือคนตายด้วย ที่เมืองนอกไม่มี
พระไทยนั่งคิดในใจ : เป็นการอาบน้ำครั้งสุดท้าย / เป็นการไว้อาลัย / เป็นการแสดงความเคารพ / .....
ท่านพระอาจารย์ตอบ : ให้คนได้เห็นว่า *เวลาตายแม้แต่น้ำสักหยดยังเอาไว้ไม่ได้เลย มือก็ยังหุบไม่ได้เลย เอาอะไรไปไม่ได้เลย*

คนไปงานศพก็ไปนั่งคุยกัน ไปเจอกัน ไปกินข้าวกัน มันเป็นสังคม

ไปเจอกัน ไปคุยกัน ก็ไม่มีใครทันได้นึกมรณานุสติว่า *“เอ้อ เราต้องตายเหมือนกัน”*

มันเป็นสังคมไป มันลืมไป ไม่ได้คิด ไม่ได้พิจารณา ประมาท.!!!

ถ้าก่อนตายเราคิดถึงกรรมดีเราก็จะไปสบาย
เกิดเป็นเทวดา

ยามคับขันนั่นแหละธรรมช่วยได้ เหมือนท่านว่า
“ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม”

“คนเราในโลก ๕ พันล้านคน ภายใน ๑๐๐ ปี ก็ตายหมด ถ้าไม่มีการเกิดก็ตายหมด ๑ ปี ๕๐ ล้านคนตาย เกิดเท่าไหร่ตายหมด อาศัยการเกิดเพิ่มเลยมองไม่เห็น”

ยังไงเราก็ต้องตายกันทุกคน แล้วจะทำอะไรดี จะไปทางไหนดี จะเหลืออะไรไว้ดี

กินมากก็***ตาย*** กินน้อยก็***ตาย***
รวยก็***ตาย*** จนก็***ตาย*** แก่ก็***ตาย*** หนุ่มก็***ตาย***
โยมก็***ตาย*** พระก็ต้อง***ตาย***
เกิดมาเท่าไหนตายเรียบ ไม่มีใครไม่ต้องตายซักคน

เหมือนอย่างกุมารีน้อยว่าแหละ พระพุทธเจ้าถามพรุ่งนี้เธอจะไปไหน กุมารีว่าไม่รู้ว่าจะไปไหน เวลาตายจิตไปกายแตก

กระดูกของเราคนเดียวยังกองไม่หมด ไม่มีที่กองเลย เกิด ตาย เกิด ตาย อยู่อย่างนี้แหละ

ความจริงคนเราก็แค่ลมเข้าลมออก
สมมติถ้ามีออกซิเจนแค่เฮือกเดียวเราจะให้ใครก่อน

ระลึกถึงความตายเป็นอารมณ์อยู่เสมอ
ไม่ประมาท **พิจารณาว่าตายทุกวัน**
ตายทุกลมหายใจเข้า ตายทุกลมหายใจออก

“โอ๊ะแป๊บๆ เนาะ สามทุ่ม สี่ทุ่ม เที่ยงคืน... เวลา”

www.watmarpjan.org

หลังจากงานศพโยมมารดาท่านพระอาจารย์ ท่านกล่าวเป็นคติให้พระเณรฟังว่า

“วัดวาอารามจะสร้างกันไปก็เป็นสิ่งภายนอก สร้างเสร็จเค้าก็ชมเชยนิดๆ หน่อยๆ น่าจะหันมาสนใจสร้างจิตใจกันดีกว่า ดูซิคนเราพอตายแล้วก็เหลือกระดูกแค่กำมือเดียว ถ้าไฟแรงๆ ก็ไหมหมดไม่เหลือ ถ้าสร้างแล้วยึดก็เป็นทุกข์”

พระถาม : แล้วสมภารจะไม่ได้บุญจากการสร้างวัดเหรอ

ตอบ : ได้ บารมีก็ได้อยู่เพราะทำให้ศาสนา แต่ถ้าเราภาวนาก็จะดีขึ้นไปอีก สร้างมาก็ไม่ใช่ของเราของญาติโยม เงินทองก็ของญาติโยมเค้า พระเรามาแต่ตัว

ญาติโยมไม่ค่อยชอบฟังธรรมะ ไม่ค่อยชอบฟังความจริง ยิ่งพอพูดถึงเรื่องความตายล่ะ ไม่อยากฟังกันเลย

พระฝรั่งเอารูปภาพโยมแม่ที่เป็นมะเร็ง และกลัวตายมากมาปรึกษาท่านพระอาจารย์ ท่านแนะนำให้พระฝรั่งคุยกับโยมแม่ว่าให้พิจารณาความจริง กลัวก็ตายไม่กลัวก็ตาย แต่กลัวแล้วเป็นทุกข์ สอนเค้าให้พิจารณารับความจริง ไม่ใช่เราคนเดียวที่ต้องตาย ทุกคนก็ต้องตาย

[คนที่เกิดขึ้นมาไม่ตายไม่มี]

ถ้าโยมจะร้องไห้ให้กับความตาย โยมก็ต้องร้องไห้ให้กับความเกิดด้วย ถ้าจะร้องไห้เมื่อลูกตายก็ต้องร้องไห้ตั้งแต่วันแรกที่เค้าเกิดมาแล้ว เพราะว่าที่เกิดแล้วไม่ตายไม่มี มันแก่มันเจ็บก็อย่างเนี๊ยะ มีกำลังวังชาตั้งใจภาวนากันเน้อ

www.watmarpjan.org

ในงานศพครั้งหนึ่ง ท่านพระอาจารย์บอกว่าจะให้พระองค์นั้นองค์นี้เทศน์ พระองค์หนึ่งบอกว่าเดี๋ยวกางหนังสือเทศน์อธิบายตามหนังสือก็ได้

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า งั้นก็ฉันข้าวสารเถอะ อย่าฉันข้าวสุกเลย โยมเค้าทำงานเค้ายังเตรียมตัวจะกินข้าวยังต้องหุงข้าว นี่เป็นพระซะเปล่างั้นก็ฉันข้าวสารไปจะไปฉันข้าวสุกทำไม ถ้าคิดอย่างนี้อายญาติโยมที่เค้าหุงข้าวให้ฉัน

“เป็นพระเนาะ เป็นพระ อาศัยชาวบ้านเป็นอยู่”

วันหนึ่งมีผู้เล่าถวายให้พระอาจารย์ฟังว่า โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง แต่งห้องหรูสุดๆ อย่างดี ท่านพระอาจารย์ฟังแล้วกล่าวว่า “เอ่อ นอนแบบไม่รู้เลยว่าอยู่กับความเจ็บความตาย”

หลังจากนั้นก็มีคนเล่าถวายอีกว่า เดี๋ยวนี้แค่มีเงินก็ทำอะไรได้หมด ถ้าเรามีเงินจะจองตั๋วเครื่องบินถ้าจองไม่เป็นก็มีคนจองให้ ถ้าอยากไปดูบอลต่างประเทศไม่รู้จะไปยังไงถ้ามีเงินก็มีบริษัทที่จะพาไปดู

ท่านพระอาจารย์ฟังแล้ว หันมาชวนให้พระเณรที่นั่งอยู่ขึ้นทำวัตร โดยท่านกล่าวว่า “ปะ เราจองไปนิพพานกันดีกว่า”

หลงตัวลืมตาย หลงกายลืมแก่
หลงหญิง หลงชาย ลืมพ่อแม่
หลงรูปนามว่าเที่ยงแท้ ก็ลืมอนัตตา

โลกที่เราแสวงหามาได้ สุดท้ายเราก็เอาอะไรไปไม่ได้เลยสักอย่างเดียว ไม่เหมือนธรรมะที่เราสามารถเอาไปได้ด้วย

โยมก็กลัวตาย โยมมีเป็นหมื่นล้าน เดี๋ยวตายแล้วทำไงขอมีชีวิตไว้ใช้เงินก่อน พระเรามีแค่บาตรใบเดียว ไอ้ที่รอดๆ มาได้ทุกวันนี้ก็บุญแล้ว (ยิ้ม/หัวเราะ)

อยู่กับความตายนี่แหละดี จะได้อยู่กับปัจจุบันจะได้อยู่กับความจริง มันจะได้ไม่คิดไปมากไม่ปรุงแต่งไปมาก

กองกระดูกของเราเพียงคนเดียว ประเทศไทยยังไม่มีที่พอจะกอง โลกนี้ยังมีขอบเขตว่ากี่ตารางกิโลเมตร แต่การเวียนว่ายตายเกิดของเรานับชาติไม่ถ้วน

กามภพ รูปภพ อรูปภพ
ถ้ายังมีภพอยู่ การเกิดก็ต้องมี
ถ้ามีภพแล้ว ชาติก็ต้องมี แล้วก็ต้องมีทุกข์

จะทำบุญมากขนาดไหน มีอายุเป็นเทวดาเป็นล้านปี บุญหมดสุดท้ายก็ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์

ความเจ็บ ก็เกิดมาตั้งอยู่ดับไป
ความทุกข์ ก็เกิดมาตั้งอยู่ดับไป
ความสุข ก็เกิดมาตั้งอยู่ดับไป
บาป บุญ ก็เกิดมาตั้งอยู่ดับไป
แต่เราก็ต้องทำบุญไว้ และพยายามละบาป

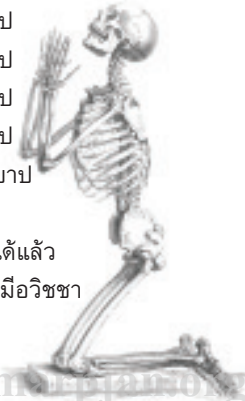

พระพุทธเจ้าทรงหักยอดเรือนได้แล้ว
เรือนทั้งหลายมียอด ยอดของกิเลสมีอวิชชา

www.watmuppan.org

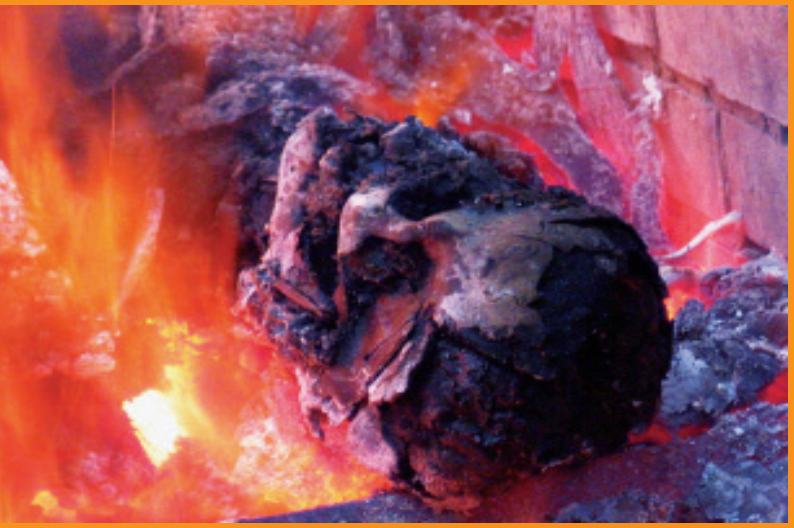

มีคนมาเล่าให้ฟังว่าตนเองได้ไปช่วยเก็บศพผู้ประสบภัยจากเหตุสึนามิ ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า

“เห็นศพเกลื่อนกลาด เป็นดอกไม้ของพระอริยเจ้า
ถ้าเราไม่สงบ ไม่มีปัญญา ก็กลัวเท่านั้นแหละ”

ครั้งหนึ่งญาติโยมมาทำบุญ และคุยกันถึงข่าวลือเรื่องน้ำจะท่วมใหญ่บ้าง ไฟจะไหม้ครั้งใหญ่บ้าง...!?!

ท่านพระอาจารย์ให้สติว่า กุมารีน้อยไม่ทราบว่าจะตายยังไงเมื่อไหร่ แต่ทราบว่าจะต้องตาย พระพุทธเจ้าท่านก็ว่าโลกนี้มีดี

เมื่อเราพิจารณาแล้ว ความเข้าใจในเรื่องการตายของสัตว์ว่าสัตว์ทั้งหลายเกิดมาก็ต้องตายเป็นธรรมดา นี้แหละเป็นมงคลจะได้ไม่เป็นมงคลตื่นข่าว

อสุภะ | อสุภะ

เกี่ยวกับพระที่ชอบอ่านหนังสือ แต่ไม่ยอมลงมือปฏิบัติซักที ท่านพระอาจารย์ก็ให้ข้อคิดเกี่ยวกับกรรมฐานห้า อันมีหนังเป็นที่สุด ได้แก่การพิจารณา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ว่า **“หนังสือฤาจะสู้หนังหา”** คือ ค้นหาว่าใต้ผิวหนังเรานี้มีอะไรบ้าง

ชมพูทวีปนี่ ถ้าเป็นธรรมาธิษฐานก็อยู่ในกายเรานี่แหละ ลอกหนังออกมาก็ชมพูไปหมด.?

ร่างกายมนุษย์นี่ ความจริงข้างในก็เหมือนกันหมดเนาะ แดง...ง เถือกมีหัวใจ มีปอด ตับ ไต ไส้ พุง อะไรเหมือนกันหมด อันนี้ไม่ได้พูดถึงว่าขนาดนะ แต่หนังมันหุ้มไว้ให้เห็นว่า คนนั้นขาว คนนี้ดำ คนนั้นสวย คนนี้งาม แฮะ! แสดงว่า packageดี (หีบห่อ) หนังบางนิดเดียว แต่มันปิดมันบังเราได้ถึงขนาดนี้น่ะ

อุบัชฌาย์ให้อาวุธมาแล้วมี เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ คนเค้าจะไปรบก็ต้องมีอาวุธ มีหอก มีดาบ เราจะสู้กับกิเลส ก็ต้องมีอาวุธ เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ นี่แหละเป็นอาวุธ...

www.watmarpjan.org

สอนพระ.!?!

๐ ๐ ๐ พระเรามาสู่เพศที่ประเสริฐแล้ว ๐ ๐ ๐

พระเรานี่มันต้องแข่งกันด้านความจน
ความเสียสละ ความให้ มีแต่ให้

ถาม : ถ้ากิเลสอยู่ในใจทำไมถึงเราต้องพิจารณาร่างกาย
ตอบ : ใช่ กิเลสอยู่ในใจ อวิชชาอยู่ในใจ แต่ใจมันยึดติด
กับร่างกาย

ใจเห็น **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** ใจก็จะเป็นพระ

ระวัง.?!? สำรวมตา ได้ยินเสียง หรือเห็นรูป
แล้วก็สำรวมมาดูที่ใจ

ถ้าเราฉันมากเกินไป จำวัดมากเกินไป สมาธิก็หย่อนลงไป ปัญญาก็น้อยลงไป กิเลสมันก็เพิ่มขึ้น
เพราะฉะนั้นนักปฏิบัติต้องสำรวม สังวร ระวังให้ดี...

“เราเป็นพระกรรมฐานต้องมีกรรมฐานอยู่เสมอ”

เราต้องหาทางออกจากวัฏสงสาร เหมือนเรือนที่กำลังถูกไฟไหม้ ชีวิตนี้มุ่งไปสู่ความตายไม่หยุดเลย เหมือนภูเขาที่เคลื่อนมาจากทิศทั้งสี่ หนีไปไหนไม่ได้

เรื่องหนึ่งที่ท่านพระอาจารย์มักเล่าเป็นคติเตือนใจแก่พระเณรเกี่ยวกับการรักษาพระวินัย คือ *“เรื่องน้ำส้ม”*

เรื่องมีอยู่ว่าสมัยที่ท่านอยู่วัดหนองป่าพงกับหลวงปู่ชา วันหนึ่งแม่ชีคั้นน้ำส้มใส่แก้วมาถวายหลวงปู่ เป็นน้ำปานะ หลวงปู่ท่านก็ยกส่องดูว่ากรองเนื้อออกหมดหรือยัง ถ้าท่านเห็นว่ายังกรองไม่ดีพอท่านก็ยังไม่ฉัน ส่งกลับไปให้แม่ชีกรองใหม่...

www.watmarpjan.org

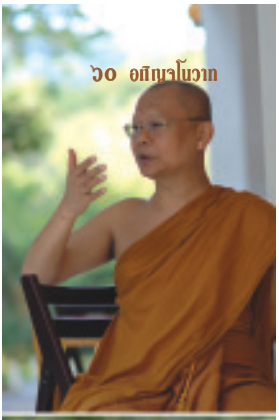

อีกเรื่องหนึ่ง คือ “*เรื่องหิน*” ช่วงที่กำลังมีการสร้างอุโบสถวัดหนองป่าพงอยู่ พระอาจารย์ก็ติดตามหลวงปู่ชาไปดูงานก่อสร้างด้วย เมื่อดูงานไปได้สักระยะหนึ่ง หลวงปู่ก็นั่งลงเก็บก้อนหินในบริเวณนั้นเก็บไปเรื่อยๆๆๆ... พระอาจารย์อนันต์ก็นึกในใจว่าหลวงปู่มานั่งเก็บหินอย่างนี้เสียเวลา สู้เอาเวลาไปทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์กว่า แล้วค่อยหาเงินมาซื้อหินเอามาก่อสร้างนี่น่าจะคุ้มกว่าน้อ...

แต่หลวงปู่ชาท่านกลับพูดเตือนสติขึ้นมาว่า “**นันต์ หินนี่ไม่ได้เกิดที่นี่นะ**”

สำหรับการปฏิบัติธรรมที่หนักหน่วง บางครั้งท่านก็อธิบายด้วยคำพูดของหลวงปู่ชาว่า “**ธรรมะ อยู่ฟากตาย**”

“**ข้อวัตรปฏิบัติทั้งหมดก็เพื่อให้จิตสงบ**”

วันหนึ่งทางวัดมาบจันทร์จัดรถตู้พาพระ-เณรไปดูการผ่าศพ เป็นการพิจารณาอสุภะ ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า “***พระไปดูหนัง***”

อีกครั้งหนึ่งคณะพระ-เณร กำลังจะเดินทางไปธุดงค์ในป่า ท่านกล่าวว่า “***พระเปลี่ยนฮวงจุ้ย***”

เรื่องหนึ่งที่ท่านพระอาจารย์อนันต์มักหยิบยกมาเล่าให้แก่ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมฟัง คือ “*เรื่องพิจารณากายพิจารณาจิต*” ท่านเล่าให้ฟังว่า สมัยที่อยู่กับหลวงปู่ชาเราก็ภาวนาจิตมีความสงบ มีความเย็นจิตเป็นเดือนๆ พอจิตมันสงบ ก็อยากพิจารณาจิตไม่อยากพิจารณากาย ความคิดเราก็ว่าจิตสงบขนาดนี้เนี่ยต้องพิจารณาจิตแล้วกายนี่มันของหยาบแล้วก็เข้าไปกราบเรียนถามหลวงปู่ชา พอเข้าไปกราบเรียนหลวงปู่ก็ถามว่าแล้วขณะที่นั่งพูดอยู่เนี่ยะ! ตอนเนี๊ยะสงบไม๊...?

สมัยนั้นถือเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตเลยที่เดียวล่ะ จะไปถามธรรมะหลวงปู่เนี่ย ไอ้เราก็เริ่มจะสั่นๆ... แล้วท่านก็ว่าสงบแล้วต้องพิจารณากาย เรียกว่าเรานี่มันเหมือนเด็กน้อย โน่นอยากได้มะม่วงลูกโตๆ โน่นไม้มันยาวไปมันก็เลย เรียกว่า*ผู้ที่ปฏิบัติเมื่อจิตสงบแล้วให้พิจารณากาย ให้เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพราะรากเหง้าของกิเลสมันอยู่นี่ที่กายนี่ เราจะพิจารณาจิตแล้วเห็นธรรมเลยก็ได้เหมือนกันถ้าเรามีบารมีมาก กายเวทนา จิต ธรรม นี่ อย่างพระพุทธเจ้าท่านพิจารณาธรรมเลย เพราะ ท่านบารมีมากแล้ว ตอนตรัสรู้พิจารณาปฏิจจสมุปบาทก็สำเร็จ เพราะท่านบารมีมากแล้ว...* แต่อย่างเราล่ะ? หลวงปู่มั่น หลวงปู่ชา ท่านยังสอนให้พิจารณากายเลย...

ถ้ามรรคกล้า กิเลสมันก็ถอย ก็ห่าง... ออกไปอย่างนี้
ถ้ามรรคอ่อนกิเลสก็ตามมาแล้ว

ความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ “ความสงบของจิต”

ถ้าจิตของเราหลงโลกไป จิตของเราก็จะมืดเรื่อยๆ
ถ้าใจของเราเห็นธรรมะ ใจของเราจะสว่างขึ้นเรื่อยๆ

www.watmarpjan.org

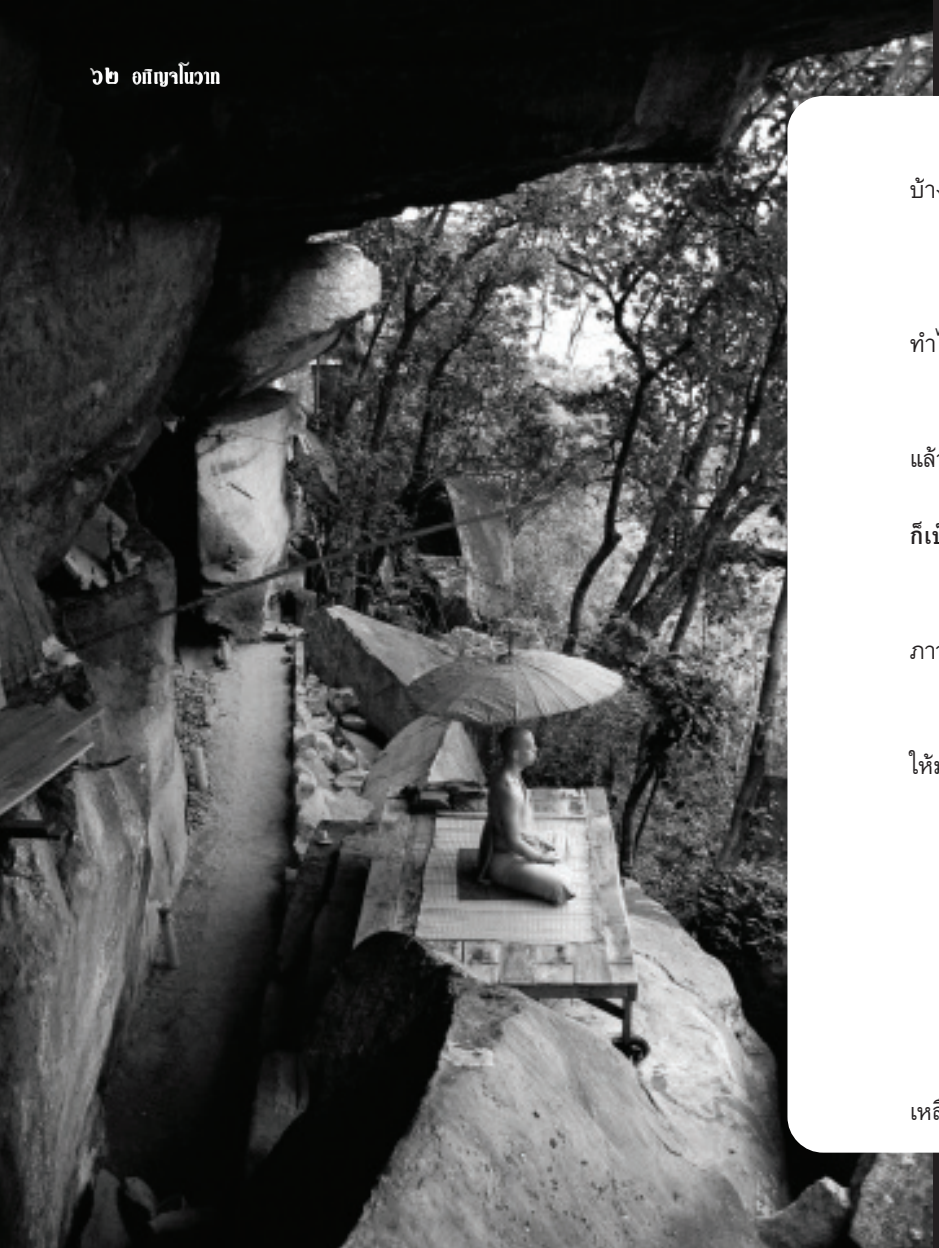

โยมพ่อ! โยมแม่! ก็มักถามพระลูกชายว่าบวชแล้วได้อะไรบ้าง...? คำว่า **“ได้”** ในหลักพระพุทธศาสนาก็คือ **“วาง”**
เราวางความคิด ความเห็น ทิฏฐิมานะได้ก็คือ “ได้”

เมื่อมีพระบวชใหม่ได้รับฉายาเป็นภาษาบาลี และถามว่าทำไมคนนั้นฉายานั้น คนนี้ฉายานี้
ท่านกล่าวว่า **“มันก็ฉายาพระอรหันต์หมดนั่นและ”**
ลูกศิษย์ก็คิดว่าเป็นฉายาของพระอรหันต์สมัยพุทธกาลแล้วเค้านำกลับมาตั้งใหม่
แต่ท่านกลับกล่าวต่อไปว่า **“ใครปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบก็เป็นพระอรหันต์ได้ทั้งนั้นแหละ ไม่เกี่ยวกับฉายาหรอก”**

พระหนุ่มเณรน้อย มีภาระน้อย! มีความกังวลน้อย! ต้องเร่งภาวนา พระอาทิตย์ขึ้นแล้วลง ขึ้นแล้วลง... เราต้องมีอะไรดีขึ้น

ปัจจัยสี่ ญาติโยมเค้าก็ถวายทั้งหมดแล้ว พระเราก็ปฏิบัติให้มากเท่านั้นแหละ

เวลาฉันให้พิจารณาเป็นธาตุเสียก่อน
“อร่อยก็รู้จัก ไม่อร่อยก็รู้จัก”

“โคพี มุนีผอม”
พระเจ้าพระสงฆ์ต้องผอมๆ วัวต้องอ้วนๆ

วัดวาเสนาสนะ อาหารบิณฑบาต อะไรก็พร้อมหมดแล้ว เหลือแต่เราให้ตั้งใจปฏิบัติกันเท่านั้นแหละ...

www.watmarpjan.org

“ความทุกข์ของพระเถระ” ก็คือ **ถ้าเราเป็นพระเถระแล้ว แต่การปฏิบัติไม่มีผลอะไรเลยจะทุกข์มาก** ทุกข์เพราะเมื่อถึงเวลาที่คนควรจะกราบไหว้แล้ว แต่ไม่มีใครกราบไหว้เรา ดังนั้น เมื่อยังเป็นพระหนุ่มเณรน้อยอยู่ ให้รีบให้ตั้งใจพากันปฏิบัติ

สมภาร(เจ้าอาวาส) **สมภาระ** ผู้มีภาระอันใหญ่อันหนัก ก็ต้องมีสมาธิ มีปัญญา ปล่อยวางด้วย...

“สร้างใจให้มันดี สร้างวัดไม่ยากหรอก”

ในช่วงเข้าพรรษา ท่านพระอาจารย์จะเป็นผู้บอกเองว่าพรรษานี้ใครจะจำที่ไหน พระเณรจะไม่มีสิทธิ์คิดกะการณ์เองล่วงหน้า พระบางรูปเมื่อท่านสั่งให้ไปจำพรรษาที่กันดาร ท่านก็ให้กำลังใจว่า **“ให้มันทุกข์ๆ ยากๆ หน่อยก็ดี.? จะได้เข็มแข็ง จะได้แกร่งๆหน่อย.!?!”**

อันเป็นอุบายฝึกลูกศิษย์ให้มีความอดทนของท่านอีกประการหนึ่ง

มีพระบางรูปมากราบเรียนท่านพระอาจารย์ว่า ตนเองน้อยใจในผลการปฏิบัติของตนเองเพราะตั้งใจมาก แต่ผลที่เกิดไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า **“น้อยใจมันก็เป็นกิเลส”**

ถ้าเราคิดว่า.? ตัวเราบารมียังน้อยอยู่.!
ก็ต้องทำชาตินี้ให้มากๆ...

มีพระฝรั่งปรารภว่า :

บางครั้งขณะปฏิบัติมีความรู้สึกว่า จะอีกนานไหมกว่าเราจะเห็นผลของการปฏิบัติ

ท่านพระอาจารย์ตอบว่า :

ก็เหมือนเรากำลังว่ายน้ำอยู่ในทะเลที่มืดมิดนั่นแหละ เราไม่รู้หรอกว่าจะถึงฝั่งเมื่อไหร่ อาจจะใกล้แค่วาเดียวก็ได้ เราต้องทำไปปฏิบัติไปอย่าหยุด ถ้าหยุดว่าย...! ก็จม

“เหนื่อยก็ไม่เที่ยง ไม่เหนื่อยก็ไม่เที่ยง”

ต้องพัฒนาจิตจาก**ปุถุชน**	เป็น **กัลยาณชน**
จาก**กัลยาณชน**	เป็น **อริยชน**
งามใน***เบื้องต้น***	คือ ***ศีล***
งามใน***ท่ามกลาง***	คือ ***สมาธิ***
งามใน***ที่สุด***	คือ ***ปัญญา***

“อยู่ในปัจจุบัน ก็นิพพานในปัจจุบัน”

นิพพานเป็นอสังขตธาตุ เป็นธาตุที่ไม่มีอะไรปรุงแต่ง

www.watmarpjan.org

พระพุทธเจ้าเทศน์ธรรมะทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ รวมลงมาก็รูป นาม เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

“ใครเห็นธรรมะ คนนั้นก็เห็นพระพุทธเจ้า”

มีพระรูปหนึ่ง ระหว่างเดินกลับกุฏิตอนกลางคืนคนเดียว เดินไปก็ลองนึกว่าตัวเราเป็นกระดูก จึงเกิดความกลัวตัวเอง จะหนี ก็นึกเห็นกระดูกตัวเองข้างในตามมาด้วย แทนที่จะสงบ เพราะสลดสังเวชในธรรมกลับกลัวผี คือผีตัวเอง ไปกราบเรียนท่านพระอาจารย์

ท่านจึงสอนว่า “โยนิโสมนัสสิการผิด คือนึกน้อมผิด นึกพุทโธก็ได้ ท่องอิติปิโสก็ได้ หรือสังเกตความกลัวว่ามันเกิดขึ้นมาได้ยังไง แล้วคอยดูว่ามันจะหายไปยังไง ทำอย่างนี้ดีกว่า”

เรียนรู้เรื่องกายไป
ให้เรียนรู้เรื่องธรรมดาให้มากที่สุด ในจิตในใจของเราเนี่ย

เวลาไปประชุมร่วมกันของสาขาทั้งหมดที่วัดหนองป่าพง จ.อุบลราชธานี เป็นธรรมดาที่เมื่อพระจำนวนมากมารวมกัน ย่อมมีความไม่สะดวกบ้าง แต่ท่านพระอาจารย์ก็ให้ข้อคิดว่า “กินอะไรก็กินได้ นอนที่ไหนก็นอนได้ ถ้ามีสติ มีพุทโธ”

บางครั้งพระอาจารย์ก็กล่าวกับพระเณรที่บวชนานๆ ว่า “บวชใหม่ๆก็ใกล้นิพพาน บวชไปนานนิพพานชักอยู่ไกล”

“แนวทางถูกต้องแล้ว เหลือแต่ทำให้มากเท่านั้นแหละ”

บางครั้งแม้เรื่องเล็กๆในชีวิตประจำวัน ท่านพระอาจารย์ก็ไม่ละเลยที่จะสั่งสอน

“พระเราต้องจัดกุฏิทุกวัน มีเวลาให้กับตัวเองบ้าง ทำใจให้เหมือนกับว่า ถ้าเราจะตายวันพรุ่งนี้จะเป็นยังไง ถ้าเราตายแล้วใครเค้ามาดูเห็นกุฏิเรารก เค้าคงไม่คิดว่าเราไปเกิดเป็นเทวดาแน่”

คำพูดของคนเราบางครั้งก็ก่อความไม่พอใจให้แก่ผู้ฟัง เมื่อผู้พูดพูดจาตามอารมณ์ของตน ครั้งหนึ่งมีคนกราบเรียนท่านอาจารย์ว่าคนๆนั้นเกือบถูกฆ่าตาย เพราะพูดไม่สบหูคน

ท่านพระอาจารย์ก็ชี้ให้เห็นโทษของวจีทุจริต แล้วกล่าวสรุปว่า **“เรารักษาศีล ศีลก็รักษาเรา”**

[สอนคนอื่นไม่ยากหรอก สอนตัวเจ้าของเองนี่แหละยากกว่า]

www.watmarpjan.org

วันหนึ่งท่านพระอาจารย์ถามพระลูกศิษย์รูปหนึ่งขณะถวายงานนวดอยู่ว่าจำวัดวันละกี่ชั่วโมง พระรูปดังกล่าวตอบว่า ๘ ชั่วโมง ท่านพระอาจารย์คงเห็นว่ามากเกินไปสำหรับชีวิตพระภาวนากรรมฐาน ท่านจึงกล่าวว่า

ฉันมากก็ถ่ายออกหมด นอนมากก็เบลองัวเงีย ฉันให้พอดี นอนให้พอดี มันจะได้โปร่ง...

เรามาถือนิสสัยกับครูบาอาจารย์ ก็พยายามเปลี่ยนนิสัยของเรา จากที่มันหยาบก็ให้มันละเอียดขึ้น

“บวชมาทั้งที ต้องเอาสิ่งดีๆมาไว้ในจิตใจของเราให้ได้”

พระฝรั่งจากออสเตรเลียเล่าให้พระอาจารย์ฟังว่า ประเทศออสเตรเลียมีสัตว์ที่ขี้เกียจที่สุดคือ **หมีโคอาล่า.?** ทุกคนที่นั่งฟังอยู่ด้วยก็งงว่าทำไม พระฝรั่งรูปนั้นท่านก็บอกว่าเพราะหมีโคอาล่าวันๆ ไม่ยอมทำอะไรวันๆ กินแต่ใบยูคาลิปแล้วเวลากินก็จะใช้มือข้างเดียวหยิบใบไม้เข้าปาก ทำซ้ำอยู่อย่างนั้น มันขี้เกียจแม้กระทั่งเปลี่ยนมือ พระอาจารย์ฟังด้วยความสนใจและตลก สักพักท่านกล่าวว่า “ยากเนาะกว่าจะเกิดมาเป็นคน”

วันก่อนวันพระใหญ่(ขึ้น๑๕ค่ำ-แรม๑๕ค่ำ) เรียกว่าวันโกนหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าวันปลง เพราะพระต้องโกนคือปลงผม ปลงคิ้ว วันหนึ่งขณะพระผู้ทำหน้าที่ปลงผมถวายงานปลงผมให้ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า

“วันปลง ปลงหมด ปลงผม ปลงคิ้ว ปลงหนวด ปลงเล็บ ปลงอารมณ์ ปลงกิเลส ปลงมันให้หมด...”

www.watmarpjan.org

“เมื่อเรายึดถืออะไรก็เป็นภพ เป็นชาตินั่นแหละ”

เมื่อก่อนฟังหลวงพ่อชาพูดว่า **“ฉันเป็นก็ภาวนาเป็น”** เราก็ไม่เข้าใจ พออยู่ๆไป ภาวนาไป อยู่ไปก็เริ่มเข้าใจชัดว่าเป็นอย่างนั้นจริงๆ

เป็นพระต้องภาวนา ถ้าไม่ภาวนาจะไปเกิดเป็นควายเขาตู้ เคยเห็นควายเขาตู้ๆ มั้ย นั่นแหละพระที่กินข้าวของญาติโยมแล้วไม่ภาวนา ตายไปก็ต้องไปใช้หนี้เค้า ไปเกิดเป็นควายเขาตู้

○ ○ ○ ○ ○

หลวงปู่ชาเคยกล่าวว่า “แต่งงานก็เหมือนนกติดแร้วติดกรง เค้าจะบังคับขู่เข็ญเราต่างๆ นาๆ ยังไงก็ได้ จะหักปกถอนขนเรายังไงก็ได้

“เรามีขันธ์ ๕ จะแต่งงานไปเอาอีก ๕ ขันธ์
ตอนบวชมี ๕ ขันธ์ สึกไปมี ๑๐ ขันธ์
มันหนักเด้อ เห็นดีเห็นงาม เห็นโทษเห็นภัย”

○ ○ ○ ○ ○

หนทางแห่งความสุข เบื้องต้นคือ การให้ทาน การเสียสละเพื่อลดความเห็นแก่ตัว ที่จะต้องการวัตถุหรือเงินทองเป็นของเราคนเดียว แล้วก็สอนให้มีศีลในเมื่อมีศีลแล้วก็เกิดความสงบในระดับนึง สอนให้ปฏิบัติธรรมะมีสมาธิจะมีความสุขขึ้นมาอีกระดับนึง ให้พิจารณารู้ความเป็นจริงก็จะเป็นจุดสูงสุดของพุทธศาสนา ก็คือ ความปล่อยวาง

www.watmarpjan.org

หลายครั้งที่มีพระหนุ่มเณรน้อยกราบขอคำปรึกษาเรื่องจะอยู่ดี หรือจะสึกดี เพราะคนที่อยากสึกมักวาดฝันไปต่างๆนานา ว่าสึกออกไปจะมีนั่น จะทำนี่

พระอาจารย์ให้สติกับพระรูปนั้นว่า

“กิเลสมันพูดอะไร เราก็บอกว่าไม่แน่ๆไว้”

พระรูปหนึ่งสนทนากับท่านพระอาจารย์ว่า ตนเองบวชมาแปดพรรษาแล้วยังไม่เห็นได้อะไรเลย อิจฉาโยมพี่ชายทำงานเงินเดือนก็ดี งานก็มั่นคง

พระอาจารย์ฟังแล้วกล่าวว่า **“มั่นคงแบบไม่มั่นคง”**

“ไม่ดีใจกับสิ่งที่ได้มา ไม่เสียใจกับสิ่งที่เสียไป”

สามเณรถาม :

ทำไมคนทั่วไปเค้าไม่มาบวชกันครับ...?

ท่านพระอาจารย์ตอบ :

“*คนเค้ายังไม่เห็นทุกข์ คนส่วนใหญ่ไม่เห็นว่าความสุขในโลกนั้นเป็นมายา เป็นเหมือนภาพลวงตากลางทะเลทราย จะไปหาความจริงแก่นสารอะไรไม่ได้ คนเค้าไม่เห็นตัวนี้*”

ในพระไตรปิฎก ท่านว่าความสุขมี ๑๐ ประเภท “**กามสุข**” นี้เป็นแต่เพียง ๑ ใน ๑๐ เท่านั้น ยังมีความสุขอื่นๆอีก เช่น ความสุขจากการหลุดพ้น

หลวงพ่อชาท่านว่า บวชนี่ไม่ใช่ง่ายๆเน้อ เท่ากับต้องทิ้งสาวงามๆ มาคนนึงเลยเน้อ

www.watmarpjan.org

[เวลา วารี ไม่คอยใคร]

พระใหม่รูปหนึ่งถามพระอาจารย์ว่า ทำไมคนชอบสนใจอะไรโป๊ๆ เปลือยๆ พระอาจารย์เล่าว่า

“หลวงปู่ชาท่านว่า มันก็เหมือนควายนั่นแหละ...? ไม่ใส่เสื้อผ้า จะไปตื่นเต้นอะไร...!”

“กิเลสมันปรุงมันแต่ง จริงๆมันก็ไม่มีอะไรหรอก ของไม่สวยมันก็ปรุงให้สวย ของเหม็นมันก็ปรุงให้หอม พอหมดแล้วเสร็จแล้ว ก็ไม่หอมแล้วไม่สวยแล้ว”

พระถาม :

ท่านอาจารย์ครับ สมมติว่าเราตั้งใจจะปฏิบัติธรรมแล้วจะอธิษฐานอย่างแรงกล้า แต่ก็กลัวว่าถ้าอธิษฐานแล้วจะมีมารมาผจญเราจะทำอย่างไร...?

ท่านพระอาจารย์ตอบ :

มารที่เราน่าจะกลัวมากที่สุดก็คือ ความไม่เอาจริงเอาจังของตัวเราเองต่างหาก...

สติไม่มี สมาธิไม่เกิด ความสุขในการปฏิบัติก็ไม่เกิด มันก็จะหมดกำลังใจ แต่ถ้าเรามุ่งมั่นแล้วว่าถ้าเรามีเวลาก็จะปฏิบัติซักหนึ่งวัน หรือซักครึ่งวัน ทุกวันก็พยายามนั่งสมาธิทุกวันอย่างนี้จะช่วยได้มาก แต่ต้องหมั่นฝึกทุกวันๆพยายามรักษาจิต รักษาอารมณ์ของเราให้เป็นบุญกุศลอยู่เรื่อย ๆ ถ้าเราทำอย่างนี้ การปฏิบัติของเราก็จะก้าวหน้า

อาศัยการฟังธรรม อาศัยการอ่านธรรมะ จิตใจของเราจะดีงามขึ้นไป แล้วจะเกิดความสงบใจขึ้นไปทีละน้อย อันนี้อยู่ที่วาสนาบารมี และถ้าว่าเราถึงการถึงเวลาแล้วความสงบเกิดขึ้น ปัญญาเกิดขึ้นในระดับนึง ใจก็จะมีความสุข

www.kalyanamitra.org

คืนวันหนึ่งหลังจากทำวัตรเย็นแล้ว ท่านพระอาจารย์ปรารภกับพระว่า “วันนี้ตอนสวดมนต์ สวดไปก็พิจารณาไปว่า *พระเรานี้ไม่มีอะไรเป็นของเรา ญาติโยมเค้าทำงาน มีเงิน มีทอง บ้าน รถเป็นของเค้า แม้จะมีแบบสมมติก็เถอะ ก็ยังเป็นของเค้า แต่พระเราวัดวาจะใหญ่จะโตอะไรก็ของศาสนา ญาติโยมเค้ามาสร้าง มีแต่บริขารแปดนั่นแหละ บาตร จีวร รักษาให้ดี*”

พระเรามาบวชแล้ว ไม่มีพ่อแม่พี่น้องแล้ว ต้องช่วยกันดูแลกันและกัน

พระผู้น้อยก็ให้เคารพพระอาวุโส แม้บางองค์ในความคิดของเราท่านอาจจะไม่ดีแต่ก็ต้องเคารพ เราเคารพพระอาวุโสก็เคารพพระธรรมวินัย เคารพพระพุทธเจ้า

พระอาวุโสพระที่มาอยู่ก่อน ก็ให้เอ็นดูเมตตาพระผู้น้อย จะว่ากล่าวตักเตือนก็ทำด้วยความเมตตา เราก็จะอยู่กันอย่างสงบสุข

ครั้งหนึ่งท่านพระอาจารย์เล่าเรื่องว่า มีโยมคนหนึ่งขึ้นไปวิเวกบนเขา แล้วเห็นรังหมีควายเกิดจิตตื่นไม่เป็นอันหลับอันนอน และเล่าว่ามีทหารนายหนึ่งมาบวชนอนไม่หลับ เพราะปกติมีปืนพกอยู่ข้างกายตลอด เล่าเสร็จทั้งสองเรื่องแล้วท่านก็พูดให้พระเณรฟังว่า...

“พระเราไม่มีอาวุธ มีแต่ธรรมาวุธ”

“ให้มีสติอยู่ในกาย ปล่อยวางเสีย”

คนเราคิดว่า ศาสนาพุทธจะเป็นศาสนาอ้อนวอนอย่างนี้ เมื่อเราอ้อนวอนแล้ว ขอแล้วไม่สำเร็จ ก็จะเกิดความเคลือบแคลงว่าพระไม่ช่วย

เราก็ลืมหลักความเป็นจริงไปว่า พระพุทธเจ้าตรัสว่า *“อัตตาหิ อัตโน นาโถ โกหิ นาโถ ปโร สิยา”* ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน ใครจะช่วยเราได้ เราต้องช่วยเหลือตัวเองดังนี้เป็นต้น

www.watmarpjan.org

วันหนึ่งหลังจากที่ท่านพระอาจารย์เทศน์เรื่องบุญว่า ทาน ศีล ภาวนานี้ ทานมีอานิสงส์น้อยกว่าศีล ศีลมีอานิสงส์น้อยกว่าภาวนา ดังนี้...

แล้วเย็นวันนั้น มีพระรูปหนึ่งมากราบเรียนถามท่านพระอาจารย์ว่า **“ตนเองตอนเป็นโยมทำบุญ ไม่ค่อยได้ถวายน้ำดื่ม กลัวว่าถ้าชาตินี้ไม่สามารถนิพพานได้ เกิดมรณภาพไปจะไม่มีน้ำฉันในเทวโลก...!”**

ท่านพระอาจารย์ก็บอกว่า **“บวชนี้อานิสงส์มากกว่าทำทานอีก จะกลัวอะไร...?”**

พระรูปนั้น ก็ยังถามอยู่ว่าแล้วจะมีน้ำฉันหรือเปล่า **“รู้อย่างนี้สึกไปถวายน้ำก่อน แล้วค่อยบวชใหม่ดีกว่า.!?!”**

ท่านพระอาจารย์เลยพูดตัดบทว่า **“อ้าวแล้วทุกวันนี้ที่เป็นพระอยู่นี่ มีน้ำฉันรึเปล่าล่ะ! มีมากกว่าตอนเป็นโยมอีกเห็นมั้ย...”**

“ไม่ต้องมาดูผม ไม่ต้องมาเอาตัวอย่างผม ไปดูโน่น หลวงพ่อชาโน่น เอาตัวอย่างหลวงพ่อชา เอาตัวอย่างพระพุทธเจ้าโน่น”

สมัยอยู่กับหลวงพ่อชามีคนเค้าคั้นน้ำส้มมาถวายหลวงพ่อชาท่านว่า **“บ่อนตาย”** คือ ถ้าเรามีความอยากมีกิเลส แม้น้ำส้มแก้วเดียวก็พลาดได้”

ทั้งรูป ทั้งนาม เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

“สูงสุดก็ว่าง”

www.watmarpjan.org

พระถาม :

ในบทสวดมนต์ทำวัตรเช้าที่ว่า *“สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ทั้งที่ เป็นสังขาร และมิใช่สังขารทั้งหมดทั้งสิ้น ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ควรยึดว่าเราว่าของเรา ว่าตัวว่าตนของเรา”* นั้น อะไรคือ สิ่งที่ไม่ใช่สังขาร เพราะเท่าที่พิจารณามาทุกอย่างก็เป็น สังขารหมด ทั้งรูป เช่น ต้นไม้ ใบหญ้า คน สัตว์ และ ทั้งนาม เช่น ความคิด ความรัก ความโกรธ แล้วอย่างนี้เมื่อทั้งรูป และนาม ก็ล้วนแต่เป็นสังขาร แล้วอะไรที่ไม่ใช่สังขารครับ...?

ท่านพระอาจารย์ตอบ :

สิ่งที่ไม่ใช่สังขารก็คือวิสังขาร วิสังขารก็คือพระนิพพาน พระนิพพานไม่ใช่สังขารเป็นวิสังขาร *คนที่ไปยึดว่าพระนิพพานเป็นเรา เราเป็นพระนิพพาน คนนั้นก็ยังไม่ถึงพระนิพพาน*

ถ้ายึดในความว่าง ก็วางไม่หมด

ท่านพระอาจารย์เคยกล่าวถึงประเภทของพระอรหันต์ว่า... สุขวิปัสสโก ไม่มีฤทธิ์ แต่ก็เป็นพระอรหันต์ได้

สุกฺขวิปสฺสโก...ละกิเลส โลภ โกรธ หลง

เตวิชฺโช...ตาทิพย์ หูทิพย์ สมาธิดีกว่า ทำบารมีมามากกว่า

ฉฬภิญฺโญ...ได้อภิญญา ๖ เหาะเหินเดินอากาศได้

ปฏิสมฺภิทปฺปตฺโต...มีปฏิภาณปัญญามาก มีฤทธิ์ด้วย

ตอนทำสังคายนามีแต่พระอรหันต์ปฏิสัมภิทปัตโตทั้งนั้น

“เพชรที่ว่าใส ยังแพ้ใจที่บริสุทธิ์”

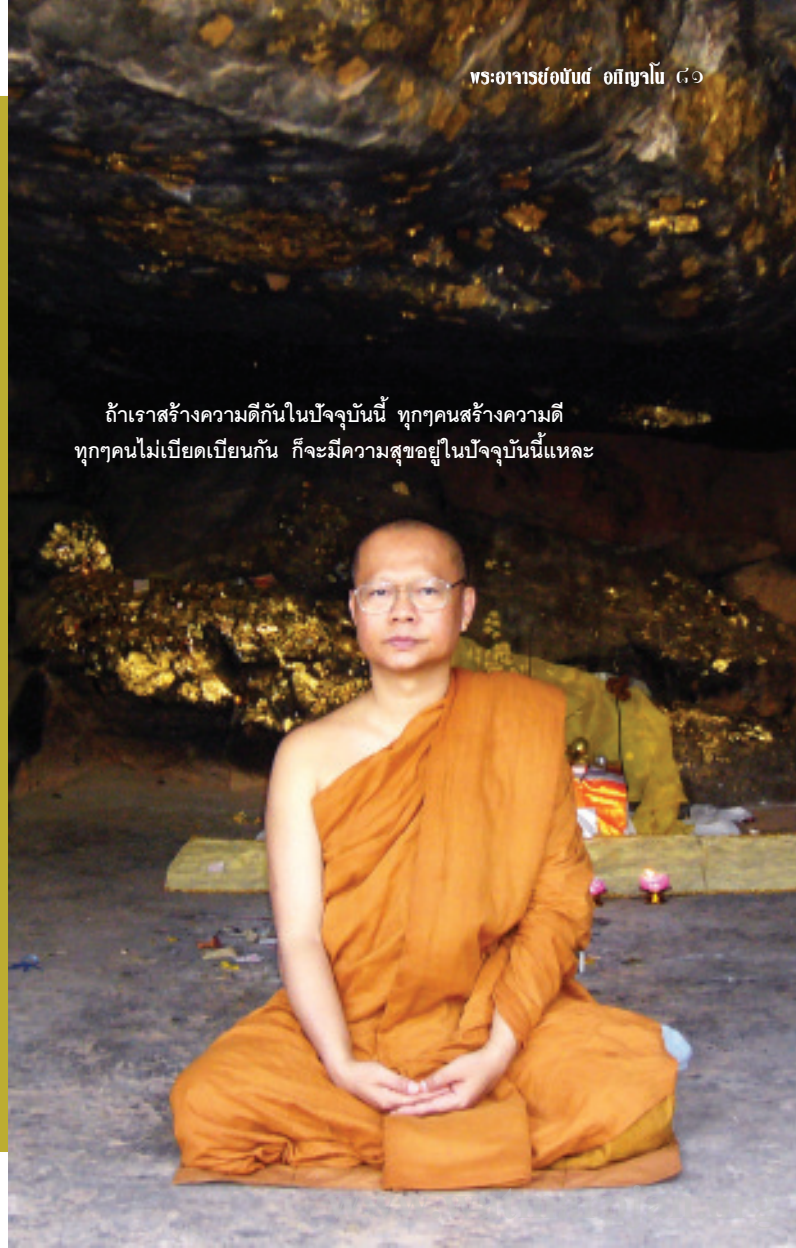

“ชอบก็เอา ไม่ชอบก็เอา”

การสอนของท่านพระอาจารย์ บางครั้งก็ไม่ได้สอนด้วยคำพูด แต่สอนด้วยการทำให้ดูเป็นตัวอย่าง หรือบางครั้งในการกระทำหนึ่ง ก็มีการสอนอีกอย่างซ่อนอยู่ เช่น

ครั้งหนึ่ง ขณะกำลังเริ่มฉันอาหาร ซึ่งปกติต้องฉันอย่างเบาที่สุดเพื่อฝึกสติ และยินดีตามมีตามได้ในอาหารต่างๆ ในวันนั้นมีโยมถวายไอศรีมใส่ถ้วยเรียงใส่ถาดมาถวายเสริมทีหลัง พระเล็กเณรน้อยส่งถาดไปมาก็เริ่มมีเสียงดัง พระเก่าก็เริ่มคิดแล้วว่าถ้าเสียงดังกว่านี้คราวหลังอดฉันแน่ ประจวบกับมีพระรูปหนึ่งหันไปถามพระแถวหลังว่าได้ครบหรือยัง เสียงนั้นไม่ดังเท่าไหร่ แต่ขณะที่ทุกอย่างเงียบจึงดังมาก ท่านพระอาจารย์จึงประกาศใส่ไมค์ว่า

“เอ้าใครยังไม่ได้ไอติมอีก” พระเก่าก็หน้าชากันไปตามๆกัน เพราะนั่นแสดงให้เห็นว่าวันนี้ฉันไม่สำรวม แต่พวกพระใหม่ที่ไม่รู้จักมวยท่านพระอาจารย์ กลับรีบตะโกนกลับกันเป็นการใหญ่ว่า ได้แล้วครับบ้าง ครบแล้วจารย์บ้าง ตะโกนก็ไม่สุภาพ แถมใช้คำพูดก็ไม่เหมาะสม แล้วเรื่องไอติมก็ความจริงใครจะได้ไม่ได้ก็ต้องปล่อยวาง หลังจากนั้นท่านพระอาจารย์ยังกล่าวต่อไปอีกว่า

“เอ่อ ใครยังไม่ได้ก็มาเอาที่ถาดผมนี่ได้นะ” พระใหม่ก็ยังไม่รู้เรื่อง แต่พระเก่าเงียบกริบ ลุ้นว่าจะมีใครหน้าไหนเซ่อซ่าไปเอาของท่าน ถ้าใครลุกขึ้นไปเอาคงเป็นพระที่ภาวนาไม่ได้เรื่องที่สุดเลย สุดท้ายก็โชคดีไปเพราะได้กันครบแล้วนั่นเอง

“โปรตีนฟอกกาย ธรรมะฟอกใจ”

www.watmarpjan.org

วันพระใหญ่วันหนึ่งขณะกำลังจะสวดปาฏิโมกข์ องค์ที่ทรงพระปาฏิโมกข์ขึ้นธรรมาสน์ แล้วกล่าวว่าขอโอกาสครับ แล้วตั้งท่าจะสวด ท่านพระอาจารย์บอกว่า เดี๋ยวก่อนยังไม่ให้โอกาส แล้วท่านก็สลับพระให้นั่งตามลำดับอาวุโสที่ถูกต้องก่อน จึงอนุญาต ท่านกล่าวว่า ต้องให้นั่งตามสมมติให้เป็นเสียก่อน

วันปาฏิโมกข์ครั้งหนึ่ง ท่านพระอาจารย์ไล่ถามว่า ใครแอบมีโทรศัพท์มือถือบ้าง พระบางรูปก็บอกว่ามี แต่เผื่อเอาไว้ติดต่อกับโยมเพื่อนอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า นั่นไม่ใช่เพื่อนแล้ว ที่ห่มผ้าอย่างนี้ หัวโล้นแบบนี้สิเพื่อนๆ ของเธอ

กรรมเก่าก็หนักพออยู่แล้ว
ยังจะไปซื้อกรรมใหม่สร้างเข้ามาอีก

ถาม : บางคนบอกว่า กับคนอื่นผมก็พูดดีกับองค์นั้นองค์นี้ แต่ทำไมไม่เห็นเค้าพูดดีกับผมบ้างเลย ผมก็ทำดีกับเค้า

ตอบ : ก็แสดงว่าเรายังทำดีแบบหวังอยู่ ก็เลยทุกข์

ถาม : ถ้าเรามีเมตตาเค้า ก็เหมือนเราโง่ตลอดน่ะสิครับ

ตอบ : คือถ้าเราเมตตาเราก็ได้ ถ้าเค้าเอาเปรียบเราเค้าก็โง่ ถ้าวันใดเค้าหันมาปฏิบัติ เค้าจะโงในการปฏิบัติ

ถาม : ทำไมผมต้องไปเคารพพระองค์อื่นด้วย ผมเคารพแต่ท่านอาจารย์องค์เดียวก็พอแล้ว ผมคิดว่าองค์อื่นก็มีกิเลสเหมือนๆ กันกับผม

ตอบ : ไม่ได้ คิดอย่างนั้นไม่ได้ ที่ต้องเคารพท่านเพราะท่านมีศรัทธามาบวช ท่านก็ต้องมีดีไม่งั้นมาบวชไม่ได้หรอก

เคารพในความเป็นผู้รู้ราตรีของท่าน เราเคารพท่านก็เคารพพระวินัย เราเคารพพระวินัยก็เคารพพระพุทธเจ้า

ถาม : แล้วถ้าท่านสั่งให้ทำอะไรไม่ได้เรื่อง ล่ะครับ

ตอบ : อ้าว ก็ต้องพูดกับท่านดีๆ อาจารย์ครับขอโอกาสครับ อันนี้ผมทำไม่ได้หรอกครับ นี่ก็ต้องพูดกับท่านดีๆ อย่างนี้

เธอต้องฝึกหัดมองคนอื่นแต่แง่ดีๆ สิ่งดีๆ บ้าง
ไอ้ที่ไม่ดี ไม่ต้องไปฝึกมองมันหรอก
มันมองของมันเป็นเองอยู่แล้ว

วันปาฏิโมกข์ก่อนออกพรรษาพรรษาหนึ่ง ท่านพระอาจารย์ให้โอวาทท้ายปาฏิโมกข์ แล้วปฏิสันถารกับพระเณรว่า “ใกล้ออกพรรษาแล้วพระใหม่อย่าพึ่งปรุงแต่งคิดออกไปมาก เวลามีน้อยให้ตั้งใจ และไม่ควรพูดคุยกันในเรื่องข้างนอกกันมาก” ท่านพูดตบท้ายว่า “เราหลงคนเดียวก็พอแล้ว อย่าไปชวนคนอื่นให้เค้าหลงไปกับเราด้วย”

โลกมันก็วุ่นวายพออยู่แล้ว
จะสึกไปเพิ่มความวุ่นวายให้โลกอีกเหรอ

พระรูปหนึ่งพูดได้แปดภาษา บวชสิบกว่าปีอยากลาสิกขา

ท่านพระอาจารย์เล่าถึงเรื่องนี้แล้วพูดว่า พูดได้แปดภาษา พูดภาษาที่เก้าไม่ได้

พระที่นั่งฟังถามว่า ภาษาอะไรภาษาที่เก้า

ท่านพระอาจารย์บอกว่า ภาษานักบวชนี่แหละ

พระรูปหนึ่งบวชและปฏิบัติมาได้หลายปี อยู่ๆ ก็มีความคิดว่าตนน่าจะเรียนภาษาอังกฤษเพิ่ม เลยไปหาหนังสือเรียนภาษาอังกฤษมาหัดเรียน ทำให้ไม่มีเวลาภาวนาเหมือนแต่ก่อน ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า “อยากฉลาดเลยรักษาความโง่เอาไว้ไม่ได้”

ครั้งหนึ่งท่านพระอาจารย์อนันต์เคยพูดถึงเรื่องของพัดยศที่ท่านได้รับว่า

“ได้พัดก็อยู่ที่พัดไม่ได้อยู่ที่เรา
ถ้ายึดมันก็เป็นพัดร้อน ถ้าไม่ยึดมันก็เป็นพัดเย็น”

คนมักคิดว่า พระอริยเจ้าต้องมีความคิดเหมือนกันหมดทุกเรื่อง มันก็เหมือนอยู่ เหมือนกันในเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ถาม : เอ๊ ท่านพระอาจารย์ครับพระพุทธเจ้าของจักรวาลเราของโลกเราเนี่ย เวลาที่ท่านยังทรงพระชนม์อยู่พระองค์จะทรงอยากไปเจอพระพุทธเจ้าของจักรวาลอื่นโลกอื่นมั๊ยครับ

ตอบ : สิ่งที่ท่านตรัสรู้นั้นก็เหมือนกัน แล้วท่านจะอยากไปเจอไปคุยกันทำไม ไปคุยก็เหมือนไปคุยกับตัวเอง

www.watmarpja

ลุมพินี : สถานที่ประสูติ

สารนาถ : สถานที่แสดงปฐมเทศนา

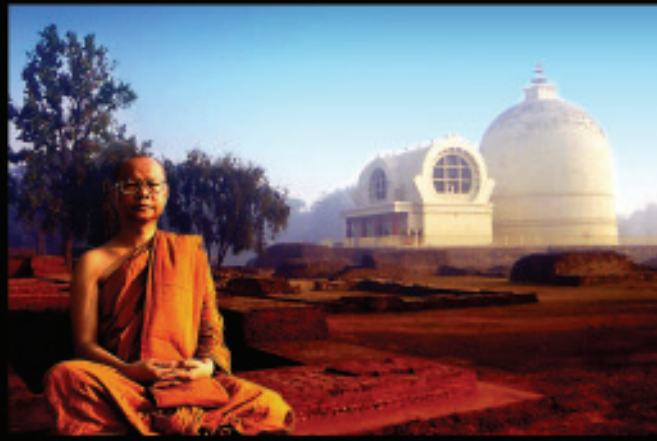

กุสินารา : สถานที่ปรินิพพาน

อินเดีย...

“อิน” ภาษาอังกฤษแปลว่า *ใน*

“เดีย” แปลว่า *ที่รัก* คนเราก็รักตัวเราเอง

ฉะนั้น **“อินเดีย”** คือข้างใน...? ข้างในตัวเรานี่เอง...! ก็ถ้าเราพิจารณาในกายนี้ได้...! อินเดียก็อยู่ในนี้แหละ...! พระพุทธเจ้าก็อยู่นี่แหละ...

“ถ้าเรามีสติระลึกอยู่ ก็ใกล้พระพุทธเจ้า” ถึงไม่ได้ไปประเทศอินเดียก็ใกล้พระพุทธเจ้า

แขกบางคนอยู่ใกล้ที่ท่านตรัสรู้ก็ไม่รู้ตามท่าน ไม่รู้จักท่าน เห็นแต่รูปีๆ...

www.watmarpjan.org

หลวงพ่อชาบอกว่า “ไปเมืองนอก ก็ยังเป็น*เมืองนอกใน* ยังไม่ใช่*เมืองนอกนอก...*”

“เมืองนอกนอก” หมายถึง พ้นแล้ว นอกแล้ว ออกไปแล้ว จากกิเลส โลภ โกรธ หลง

“เมืองนอกใน” ก็ยังอยู่ในโลกอยู่

เมื่อเดินทางกลับจากประเทศอินเดียมักมีคนบ่นว่า อินเดียสกปรกบ้าง...? อย่างนั้นอย่างนี้บ้าง...?

ท่านพระอาจารย์ก็พูดเป็นธรรมะเปรียบกับกรรมฐานว่า “เราว่าประเทศอินเดียสกปรกแล้วร่างกายเรานี้แหละ... สกปรกกว่าอินเดียอีก” และก็พูดให้แง่คิดว่า

“ก็ร่างกายแต่ละคนก็สกปรกอยู่แล้ว ไปประเทศเค้าก็หอบเอาความสกปรกไปประเทศเค้าอีก แล้วอย่างนี้จะไปว่าเค้าสกปรกได้ไง”

อีกสิ่งหนึ่ง ที่คนมักโจทย์ขานหลังกลับจากประเทศอินเดีย คือขอทาน และความยากจน

ท่านพระอาจารย์ให้ข้อคิดเตือนสติแก่พระเณรว่า

“เราเห็นเค้ายากจน แต่ความจริงชีวิตพระเรานี่ยากจนกว่าเค้าอีกนะ คิดดูบริขารนี้ก็ของศาสนา วัดวาก็ของศาสนา ศรัทธาญาติโยมเค้าถวายพระพุทธเจ้า พระเรามีแต่ตัวจริงๆ แค่อาศัย ใช้ชีวิตไปวันๆ เพื่อได้ภาวนา ตั้งใจภาวนากันเน้อ”

ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราขอเตือนเธอ
ทั้งหลายว่า สังขารทั้งหลายมีความเสื่อม
ไปเป็นธรรมดา เธอทั้งหลายจงทำความไม่ประมาท
ให้ถึงพร้อมเถิด

www.watmarpjan.org

สอนโยม...

วันหนึ่ง มีโยมซึ่งเป็นเพื่อนเก่าของพระอาจารย์สมัยเด็กๆ มาเยี่ยมท่านที่วัด เมื่อเจอกันท่านจำเกือบไม่ได้เพราะเค้าแก่มาก ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า

“แก่ลูก แก่เมีย แก่เบียร์ แก่เหล้า”

ท่านพระอาจารย์มักต้องมานั่งรับฟังญาติโยมระบายความทุกข์ใจต่างๆนานา ทั้งเรื่องสามี เรื่องลูก เรื่องทรัพย์สินสิ่งของ ท่านกล่าวว่า

“มีความรัก ก็มีความห่วง มีความยึด ก็เป็นทุกข์”

มีลูกก็ทุกข์อย่างหนึ่ง ไม่มีลูกก็ทุกข์อีกอย่างหนึ่ง

พ่อแม่เป็นสัมมาทิฐิ ก็ส่งผลให้ลูกมีสัมมาทิฐิไปด้วย อันนี้น่ะสำคัญ

วันหนึ่งญาติโยมถามท่านพระอาจารย์ว่าทำไมคนจีนจนแล้วมารวยเมืองไทย ท่านกล่าวว่า

“หลวงพ่อชาสอนว่ามี ๑๐๐นึง ก็ใช้แค่ ๔๐ซิ ไม่ใช่มี ๑๐๐นึง ใช้ ๑๒๐”

คนรวยก็กลัวจน
คนจนก็อยากรวย

www.watmarpjan.org

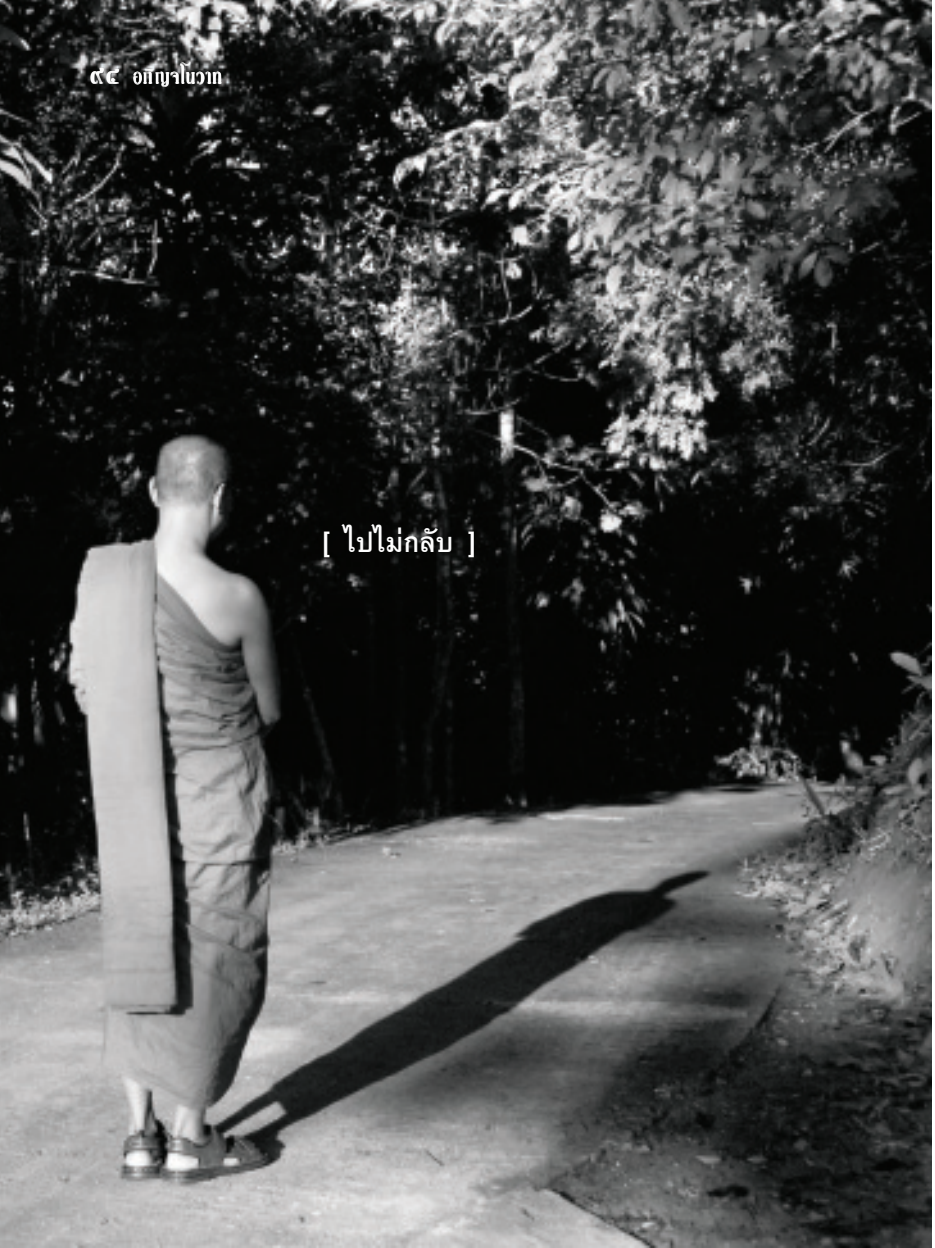

“คนที่เค้ารวยๆก็มีความกลัว คือกลัวว่าไอ้ที่มีอยู่เนี่ยจะน้อยลงหรือหมดไป คนธรรมดาก็ไม่เห็นก็ไม่รู้ชีวิตเค้าคิดว่า ชีวิตเค้ามีแต่ความสุขไปซะหมด”

เราจะให้คนอื่นเหมือนเราก็ไม่ได้
เราจะให้เราเหมือนคนอื่นก็ไม่ได้
แต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน อย่าพยายามไปเปลี่ยนแปลง

อย่าเอาใจของเราไปฝากไว้กับสิ่งอื่นข้างนอก ถ้าสิ่งนั้นเปลี่ยนแปลงไปก็จะเป็นทุกข์ เอาใจเราฝากไว้กับสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง ฝากไว้กับธรรมะสิ
“ให้ธรรมะเป็นเพื่อนของเรา”

เป็นธรรมดาที่มักมีคนสงสัยเรื่องเหนือธรรมชาติต่างๆ นาๆ ประเด็นหนึ่งที่หนีไม่พ้นก็คือเรื่อง **“เทวดา”** หลังจากที่ท่านพระอาจารย์อธิบายเกี่ยวกับเทวดา ท่านก็พูดให้ข้อคิดเพื่อการปฏิบัติธรรมว่า **“ธรรมะคือเทวดาที่ประเสริฐ”**

มนุษย์ ก็มีความยึดแบบมนุษย์
เทวดา ก็มีความยึดแบบเทวดา
พรหม ก็มีความยึดแบบพรหม

คนเราพอตายไปก็อยากไปเกิดเป็นเทวดา
แต่เทวดาพอหมดบุญก็อยากเกิดเป็นมนุษย์
เพราะเทวดาพอหมดบุญ ตกนรกก็มี เกิดเป็นสัตว์ก็มี
ดังนั้นสุคติของเทวดาก็คือมนุษย์

www.watmarpjan.org

ร้องเกี่ยวกับเทวดาเรื่องหนึ่ง ที่ท่านมักพูดถึง "คือ **มนุษย์เทโว**" ลงที่มีจิตใจดีก็เป็นเทวดา

ครั้งหนึ่งท่านกล่าวว่า "คนเราจะไม่เห็นไอ้ที่เห็นๆ คนก็อยากจะไปเห็นไอ้ที่มองไม่เห็น"

คนเราอยากเห็นว่า "เอ เทวดาเป็นยังไง เสียงราชัย แจ้งเทวดาเรื่องหนึ่งและ เอ้หนึ่งเป็นรูปภายนอก

เทวดาก็ คือ ผู้ที่มีจิตใจดี ละอายต่อความชั่ว เกรงกลัวต่อบาป ภายในก็เป็นเทวดา

เหมือนพระเจ้าพระสงฆ์นี่แหละ ผู้ที่ทำตัวเหมือนเทวดา ภายนอกก็ต่างกัน แต่เป็นพระ พระสงฆ์มีวินัยบัญญัติเหมือนกัน

อีกครั้งหนึ่งท่านก็กล่าวว่า

เทวดา ก็มีหน้าที่ของเทวดา
พระราชา ก็มีหน้าที่ของพระราชา
พระ ก็มีหน้าที่ของพระ

คนเราจะเอาแต่ที่ชอบๆใจ ที่ไม่ชอบใจก็ไม่อยากจะเอา

เวลามีใครสรรเสริญพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ว่า
" คำสรรเสริญเกิดมา ตั้งอยู่ ดับไป "
เวลามีใครด่าว่าพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ว่า
" คำด่าว่าก็เกิดมา ตั้งอยู่ ดับไป "

มีแต่คนนิมนต์หลวงปู่ชาไปอินเดีย แต่ไม่มีใครถวายตัว ท่านก็เลยถามว่า "พระพุทธเจ้าเกิดเมืองไทยไม่ได้หรือ"

www.watmarpjan.org

เมื่อเกิดสรรเสริญ สุข ได้ลาภ ได้ยศ ก็ว่าเป็นธรรมดา
เมื่อเกิดนินทา ทุกข์ เสื่อมลาภ เสื่อมยศ ก็เป็นธรรมดา

ศีลก็เหมือนดิน ***สมาธิ***ก็เหมือนต้นไม้
ปัญญาก็เหมือนร่มเงา ที่ให้ความร่มเย็นแก่เรา

ธรรมะที่เทศน์มาก แต่ก็อยู่ใน ศีล สมาธิ ปัญญานี่แหละ

ปัญหาทางโลกที่บางครั้งดูเป็นเรื่องราวใหญ่โต เช่น World Trade Center ซึนามิ แต่ท่านพระอาจารย์ก็สรุปเป็นธรรมะง่ายๆ สั้นๆว่า **“เป็นธรรมดาน้อ”**

๐ ๐ ๐

เมื่อมีคนถามเรื่องว่าวัดนี้เคยมีดารามาบวช ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า “ความเป็นดาราก็เป็นสมมุติ”

ปีนี้ได้ตำแหน่งหลวงพ่อ พวกที่อายุ ยี่สิบ สามสิบ เห็นก็เรียกว่าหลวงพ่อ วันนี้คนอายุแปดสิบมาก็ว่าเรายังหนุ่มอยู่ ความจริงไม่มีแก่ไม่มีหนุ่มหรอก แก่หนุ่มก็เป็นสมมุติ

หลวงพ่อชาท่านว่าเป็นภาษาอีสาน “ว่าเข้าไปในเมียง คนกรุงเทพฯก็ว่าเข้าไปในเมือง”
“ไปซื้อเกลือ ก็ว่าไปซื้อเกีย” อันนี้ก็ให้เห็นสมมุติ

ตอนหลวงพ่อชาได้เจ้าคุณ ก็มีคนมาแสดงความยินดี ท่านก็ว่า **“เอ่อแม่น้ำมูลมันขึ้นมันลง แต่สะพานไม่ได้ขึ้นได้ลงด้วยนา”**

www.watmarpjan.org

สมมุติหลวงปู่ชาบอกโยมว่าไปเอาบักจก(จอบ) มา ๓-๔ อัน เย็นนี้จะทำงาน

“พวกบ้าหวยก็ตีเป็นหวย” จกก็เจ็ด เป็นเจ็ดสามสี่เย็นก็ล่าง ซื้อหวยก็บังเอิญถูกหวยก็หลงกันไปใหญ่

อีกคนก็ว่าจกก็เจ็ด **โพชฌงค์เจ็ด** สามก็ **ศีล สมาธิ ปัญญา** สี่ก็ **อริยสัจสี่** เย็นก็ **นิพพาน**

“โอ้ หลวงพ่อท่านชี้ทางเราแล้ว ก็ตั้งใจภาวนาเลยเห็นธรรมเลย”

๐ ๐ ๐

ระหว่างทำหนังสือสวดมนต์วัดมาบจันทร์ มีผู้เสนอให้ใส่ธรรมะสั้นๆไว้บริเวณพื้นที่ว่างๆ บ้าง ขณะที่คณะผู้จัดทำกำลังปรึกษากันอยู่ ท่านพระอาจารย์ก็กล่าวขึ้นถึงข้อความที่จะให้ใส่ว่า **“คน เหมือนกับ ควาย”**

ทำเอาคณะทำงานงงกันไปพักหนึ่ง แล้วท่านก็พูดต่ออีกว่า **“เกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน”**

จากวัยที่สดใส ก็สะสม แล้วก็ สูญเสีย
เศร้าสร้อย เซื่องซึม และซูบซีด

คนเราพอตายแล้วก็ไม่มีอะไร ทำไมไอ้ตอนที่มีลมหายใจอยู่นี้ มันถึงได้ยึดมั่นถือมั่นกันนัก

เราจะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ ๕๐ ๖๐ ๗๐ จะตายเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แล้วจะเหลืออะไรไว้ให้โลกบ้างล่ะ

“คนเราเกิดมาก็ยืมธาตุในโลกนี้มา หมดลมก็ต้องคืน”

คำถามโลกแตกอย่างว่า “กาลเวลามีจริงมั้ย” ก็เคยมีคนถามพระอาจารย์ ท่านตอบว่า

“พระพุทธเจ้าตรัสว่า กาลเวลาย่อมกลืนกินสรรพสิ่งรวมทั้งตัวมันเองด้วย”

ฉะนั้นหมายความว่า ตัวเวลาจริงๆแล้วไม่มี ไม่เป็นรูป ไม่เป็นนาม เพราะฉะนั้น **“กาลเวลาจริงๆไม่มีในโลก”**

“จักรวาลก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เหมือนกัน”

เรื่องไม่น่าถามอีกเรื่องก็คือ มีโยมคนหนึ่งถามว่าใครเป็นคนบัญญัติให้มีการเรียกหู เรียกว่าหู ตา เรียกว่าตา จมูก เรียกว่าจมูก ปาก เรียกว่าปาก คนที่ตั้งให้มีชื่อว่าอย่างนั้น อย่างนี้ เนี่ยเก่งเนาะ

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า

“อาตมาว่าไม่เห็นจะเก่งเลย คนที่ปฏิบัติพิจารณาทำให้มัน ไม่มีเลยซิ อาตมาว่าเก่งกว่า”

๐ ๐ ๐

วันหนึ่งมีคนกราบเรียนเล่าให้ท่านพระอาจารย์ฟังว่าที่เมืองนอกมีบุรุษพยาบาลฆ่าคนไข้ตาย เพราะตัวเองมีความคิดว่าคนไข้อยู่ไปก็ทรมาน ท่านพระอาจารย์ฟังแล้วกล่าวว่า **“ความคิดเป็นกิเลสมาร”**

โลโก โลก ภาษาบาลีแปลว่า ความมืด
โลกยิ่งเจริญก็ยิ่งมืด คนมีศีลมีธรรมก็น้อยลง

“สังคมมันวุ่นวายก็เพราะโลภ โกรธ หลงนี่แหละ”

www.watmarpjan.org

การทำทาน	แก้	โลภะได้
การประพฤติศีล	แก้	โทสะได้
การบำเพ็ญภาวนา	แก้	โมหะได้

“ทรัพย์สินสิ่งของที่มีค่าภายนอก ก็สู้ใจที่งดงามไม่ได้”

ถ้าใจของเรามันไม่เจริญ เจริญแต่สิ่งภายนอกแล้ว ใจของเราก็จะยิ่งลุ่มหลง มีทุกข์มากขึ้นไปกว่าเก่า

“นรก พูดอีกนัยนึงก็คือทุกข์ทางจิต”

มีคนเคยกราบเรียนถามว่า คำสาป คืออะไร ท่านตอบว่า **คำสาป** *ก็คือพลังจิตแล้วอธิษฐานไป ก็เป็นคำสาป*

หลายครั้งที่วิทยาศาสตร์มักนำมาเปรียบเทียบกับพุทธศาสตร์ หรือผลเสียจากการพัฒนาทางวัตถุ จนคนไม่ค่อยเข้าใจหลักธรรมขั้นพื้นฐาน อย่างเรื่องของกรรม

ท่านพระอาจารย์กล่าวว่า **เค้าศึกษาแต่เรื่องพันธุกรรมกัน แต่ไม่ได้ศึกษาเรื่อง “กรรมะพันธุ”**

วันหนึ่ง ท่านพระอาจารย์เล่าเรื่องโยมคนหนึ่งพูดจาไม่ดีแล้วเด็กขนของก็เลยแทงตาย เสร็จแล้วท่านจึงกล่าวว่า

คนเราถ้าไม่รักษาศีล ก็มีสิทธิ์ตายได้ง่ายๆเหมือนกัน พอตายแล้วก็คนเหมือนกัน ไม่มีค่ามีราคาอะไรเลย ศีลเนี่ยสำคัญนะนี **“ศีล ๕ ประการ คือหลักประกันของชีวิต”**

“การรักษาศีล ๕ จะช่วยให้ชีวิตดีขึ้น”

www.watmarpjan.org

ถ้ารู้จักการประมาณในการฉัน
ก็รู้จักการภาวนา

หลวงปู่ชาบอกว่า ถ้าเค้าใหญ่นัก ก็ลอดหว่างขาเค้าไปเลย คือถ้าเจอใครใหญ่ๆมา เราก็นอบน้อมไปก็หมดเรื่อง

ถ้าเค้าต่ำๆมา ก็ข้ามๆไป คือถ้าเค้าไม่มีสัมมาคารวะไร้มารยาท ก็อย่าหัวเสีย อย่าใส่ใจ ข้ามๆไป ผ่านๆไป

ต่างคนต่างนั่ง	***ต่าง***คนต่างนอน
ต่างคนต่างกิน	***ต่าง***คนต่างอิ่ม
ต่างคนต่างดี	***ต่าง***คนต่างชั่ว
ต่างคนต่างเกิด	***ต่าง***คนต่างตาย
ต่างคน	***ต่าง***ไป

“ทำดีให้พร้อม ซ้อมตายให้พอ”

วันหนึ่งยามบ่าย มีว่าที่คู่บ่าวสาวมากราบขอฤกษ์แต่งงานจากท่านพระอาจารย์ ท่านให้ข้อคิดว่า

ฤกษ์ดี... สังเกตมั้ยพอเราได้ฤกษ์ดี เราก็จะตั้งใจดีในวันนั้นๆ เวลานั้นๆ การทำสิ่งนั้นๆ ก็เลยดี แต่พออยู่ๆกันไปนานๆเข้า ก็เริ่มใกล้กันมากเข้าอะไรๆก็พูด ก็บอกกันหมด จนบางครั้งไม่เก็บอารมณ์ความรู้สึกของเรา บางทีก็เลยแยกกัน หย่ากัน...

สังเกตมั้ยที่แต่งๆกัน ก็ดูฤกษ์กันทั้งนั้นแหละ ตั้งแต่คนธรรมดาจนถึงระดับไหนๆ ดูฤกษ์กันทั้งนั้นแหละ แต่บางทีก็หย่ากัน ก็เพราะอะไร ดูฤกษ์แค่วันเดียว วันอื่นๆไม่ได้ดู... ดูจิตดูใจของเรา ดูวาจาของเราไว้ให้ดี ให้มีศีล มีคุณธรรม ถ้าทำดีได้ทุกวัน ก็ดีทุกวัน อยู่ด้วยกันก็เป็นฤกษ์ดีทุกๆวัน

www.watmarojan.org

เวลาแต่งงานเห็นมั้ยเค้าต้องเอาสายสิญจน์ผูกเป็นมงคลเป็นบ่วงสองบ่วงนะ บ่วงนึงก็หัวนี้อีกบ่วงนึงก็หัวนั้น คนโบราณเค้ามีความหมายนะไม่ได้ทำขึ้นมาลอยๆ เฉยๆ

คือต่อไปนี้ ต้องถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน ฟังกัน ไม่ใช่หัวนี้ไปทางนี้ อีกหัวไปทางโน้น ไปกันคนละทิศละทางไม่ได้ หัวนี้หนักหัวนี้ก็ต้องเบา หัวนี้พูดหัวนี้ฟัง

“ถ้าอยากจะชนะเขา ก็ต้องหัดแพ้เขาซะบ้าง”

ดูดวงก็ดูสติเนี่ยแหละ **“ดวงสติ”**

ดูดวงก็ดูจิต ดูใจเราเนี่ยน้า ใจมีศีลก็ดี ใจมีทานก็ดี ใจมีธรรมก็ดี

บางครั้ง ท่านพระอาจารย์ก็รถเรงค์ให้พระเณรช่วยกันใช้เทียนแทนไฟฟ้าตามกุฏิ เพื่อสร้างบรรยากาศเหมาะสมแก่การภาวนา และช่วยทางการประหยัดไฟฟ้า ญาติโยมที่มาวัดในคืนนั้น ก็ถามว่าทำไมวันนี้วัดมืดจัง ไฟดับเหรอ หลังจากอธิบายแล้ว ท่านพระอาจารย์ก็กล่าวต่ออีกว่า

“สว่างข้างนอกแล้วมืดข้างใน ต้องสว่างข้างนอกก็ได้มืดก็ได้ แต่ข้างในให้สว่าง”

วันใหม่ คืนใหม่ ปีใหม่ ไม่ได้ทำให้ใจเราใหม่ไปด้วย ถ้ามีความหลงก็กลับเก่าขึ้น แต่ใจที่มีกุศล มีบุญ ทาน กลับสว่างขึ้นเรื่อยๆ

มีโยมท่านหนึ่งมีความทุกข์มาก จิตใจวุ่นวายไปหมด มากราบท่านพระอาจารย์ ท่านรับฟังปัญหาแล้วกล่าวว่า

“พุทโธมากๆ จิตสงบ ปัญหาหมด”

พระพุทธเจ้าไม่ได้อยู่ไกล้ ไม่ได้อยู่ไกล
อยู่ที่กาย วาจา ใจ ของเรานี่เอง

“พุทโธ” ผู้รู้... รู้ว่าสรรพสิ่งล้วนอนิจจัง
ผู้ตื่น... ตื่นจากความสุขและทุกข์
ผู้เบิกบาน... จากความไม่ใช่ตัวตน เป็นความว่าง

วันหนึ่งมีพระเกาหลี ๓ รูป ใส่ชุดสีเทาๆมากราบหลวงปู่ชาที่วัดก่อนอก เราก็เข้าเวรอุปัฏฐากหลวงปู่พอดี หลวงปู่ก็บอกให้ญาติโยมกราบและว่าอันนี้เป็นพระ เราคงจะเคยชินกับพระที่ใส่ชุดเหลืองๆ สีกรัก สีเทาๆ มาจากเมืองนอกนี้คนไทยเรา ก็ยังไม่เคยได้เห็น ก็เหมือนคนเมืองนอกบางทีก็ไม่รู้ว่า พระใส่สีเหลืองๆ เมื่อเราไปต่างประเทศ ถ้าเขาไม่เคยมีประสบประการณ์มาเมืองไทย

ก็มีการโต้ตอบปัญหาธรรมะ พระเกาหลีก็ถามว่า “คนเรานี้ทำไมจึงต้องปฏิบัติ ปฏิบัติเพื่ออะไร ปฏิบัติอย่างไร ปฏิบัติแล้วได้ผลอย่างไร”

หลวงปู่ชาก็ตอบทันทีทันควันเลย ตอบแบบรวดเร็วว่า “ทำไมคนเรากินข้าว กินเพื่ออะไร กินอย่างไร กินแล้วได้ผลอย่างไร”

แค่นั้นเขาก็เข้าใจชัดแจ้งและทราบซึ้งมาก แล้วก็บอกว่า “ถามปัญหามาทั่วโลกแล้วยังไม่มีใครตอบ ได้ถูกใจไม่มีใครตอบได้แบบนี้” เขาก็มีศรัทธาความเลื่อมใส สักครูหนึ่งเขาก็ลากลับ เพราะว่าสิ่งที่เขาต้องการรู้ก็เพียงแค่นี้ นี่ก็เป็นพระ พระไม่ได้อยู่ที่เครื่องแบบข้างนอกต้องอยู่ที่ใจ แต่เครื่องแบบภายนอกก็เป็นสมมุติว่านี่คือพระ

การจะพัฒนาจิตของเราให้พบกับความสุขที่แท้จริงนั้น
ก็คือเราก็ต้องรู้เท่าทันในอารมณ์

ทหารเค้าออกรบก็ต้องมีค่าย มีคูป้องกันอันตราย มีเวรมียามคอยตรวจดู *เมื่อจะปฏิบัติธรรม ก็ต้องมีศีลเป็นรั้ว มีสติป้องกันไว้ไม่ให้เผลอ ยินดีก็รู้จักแล้วก็ปล่อยวาง ยินร้ายก็รู้จักแล้วก็ปล่อยวาง ไม่เข้าไปวุ่นวายกับอารมณ์ แยกว่าจิตนี้เป็นอย่างหนึ่ง อารมณ์นี้เป็นอย่างหนึ่ง*

“ให้มีสติอย่างต่อเนื่อง”

“เมื่อเรามีความเห็นว่าตัวเราไม่ใช่ของเรา แม้มีความโกรธ ก็ไม่มีความพยาบาท อาฆาต คิดปองร้าย”

สามเณรถาม :

อตฺตาหิ อตฺตโนนาโถ หมายความว่าอย่างไรครับ

ท่านพระอาจารย์ตอบ :

ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เหมือนเรานี่แหละ ถ้าไม่ตั้งใจเรียน เรียนไม่เก่งแล้วไปสมัครงานเค้าก็ไม่อยากรับ จะไปฝากใครเค้าก็ไม่อยากเอา ถ้าเราตั้งใจเรียนดี จบมาเกรดดีๆ ใครๆ เค้าก็อยากรับ"

หลวงพ่อชาบอกว่าแม้สามเณรพูด
แต่ถ้าเป็นธรรมะก็น่าฟัง

พระอีกรูปหนึ่ง กราบเรียนถามพระอาจารย์ว่า ที่เค้าว่า **“เมืองแก้วพระนิพพาน”** คำว่าเมืองแก้วๆนี้ มันเป็นแก้วไปหมดเลยจริงๆรึเปล่า ท่านกล่าวว่า

“ให้ใจเราเป็นแก้วแล้ว ดีกว่าให้อย่างอื่นเป็นแก้ว เมื่อใจเราสมบูรณ์แล้ว อย่างอื่นก็เป็นสิ่งสมมุติเปรียบเทียบ”

www.watmarpjan.org

[ให้โดยไม่หวังอะไร ใจก็สบายยิ่งกว่า]

หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่สุขุมคัมภีรภาพ บางครั้งท่านพระอาจารย์ก็สามารถนำมาอธิบายเรื่องพื้นๆ ให้คนเข้าใจได้อย่างน่าอัศจรรย์ เช่น เรื่องไตรลักษณ์ว่า

“ในสิ่งที่เที่ยงมีความไม่เที่ยงอยู่ มันเที่ยงที่จะเปลี่ยนแปลงอยู่ คนเราต้องการความเที่ยง ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ชอบความหนุ่มสาวตลอดไป... มันก็ไม่ได้”

*พระอังกฤษ*เรียนภาษาไทย ก็ว่า*ภาษาไทยยาก*
*พระไทย*เรียนภาษาอังกฤษ ก็ว่า*ภาษาอังกฤษยาก*
*ทั้งพระไทยและพระอังกฤษ*เรียนสมาธิ ก็ว่าสมาธิยาก
แต่ถ้าเรามีความคุ้นเคยกับสมาธิ สมาธิก็ไม่ใช่เรื่องยาก

มีคนกราบเรียนถามท่านพระอาจารย์ว่า ตนทำบุญอย่างตั้งใจ แต่ไม่อยากอธิฐานอะไร จะได้บุญหรือ
ท่านกล่าวว่า **“ให้โดยไม่หวังอะไร ใจก็สบายยิ่งกว่า”**

โยมคนหนึ่ง มากราบสนทนาธรรมกับท่านพระอาจารย์ สุดท้ายท่านให้กำลังใจว่า “*เอ้อ ขอให้บรรลุธรรมใน ๗ วันเน้อ*” ทำเอาโยมคนนั้นงงมากที่ท่านอวยพรขนาดนั้น
สักพักท่านก็ว่า “*ไม่วันอาทิตย์ ก็วันจันทร์ ไม่วันจันทร์ก็วันอังคาร พุธ... ต้องอยู่ในเจ็ดวันนี้แหละแน่นอน*”
ทำเอาทั้งโยมทั้งพระขำกันทุกคน

ในหนึ่งอาทิตย์ วันหนึ่งเป็นวันพระ อีก ๖ วันเป็นวันโยม หลวงพ่อชาบอกว่า ถ้าเราไม่มีสติเราก็จะขโมยวันพระไปเป็นวันโยมทั้ง ๗ วัน

www.watmarpjan.org

เวลามีคนที่เพิ่งเดินทางมาวัดมาบจันทร์ ได้เดินชมอุโบสถ และกราบพระประธาน แล้วมักกล่าวว่า โบสถ์สวยนะเจ้าคะ สถานที่สงบ สถานที่ดีนะเจ้าคะ ท่านพระอาจารย์ก็ให้ข้อคิดว่า **"สถานที่ดีก็ดีภายนอก สถานที่ดีจริงต้องดีภายใน"**

"การเห็นธรรม" ก็คือเห็นสิ่งทั้งหลายเป็นสมมุติขึ้นมา ใจก็วิมุติหลุดพ้นขึ้นมา เราก็พิจารณาสิ่งที่เป็นสมมุตินั้นแหละ ให้เข้าใจชัดแจ้งขึ้นไปอีก ราคะ โทสะ โมหะ นั้นก็เบาบางลงไป เรื่อยไปๆ จนกว่ามันหมดไปจากจิตใจของเรา

จิตใจเราถึงจะถึงความว่าง ความสงบที่สมบูรณ์บริบูรณ์

www.watmarpjan.org

มีน้อยคนที่ไม่สงสัยว่า ทำไมพระประธานวัดมาบจันทร์ถึงต้องเป็นปางนาคปรกด้วย เป็นความสงสัยที่เกิดขึ้นกับทั้งคนไทยและต่างชาติ จนวันหนึ่งท่านพระอาจารย์ตอบคำถามนี้กับ โยมพ่อโยมแม่พระฝรั่งที่มาเยี่ยมพระลูกชายที่วัดมาบจันทร์ว่า

“พระพุทธรูปคือพระพุทธเจ้าเปรียบเหมือนหลักธรรมคำสอนหรือพระธรรม เพราะอย่างที่ท่านตรัสไว้ว่า **ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา** พญานาคหลายเศียรก็เปรียบเหมือนพุทธบริษัท หากพุทธบริษัทศึกษาและปฏิบัติธรรม ก็เป็นการช่วยกันรักษาหลักธรรมคำสอนแนวทางการปฏิบัติไว้ได้เหมือนพญานาคที่คอยแผ่พังพานปกป้องพระพุทธเจ้านั่งเอง”

เมื่อโยมพ่อแม่พระฝรั่งฟังแล้วก็พอใจมากยกมือไหว้ปล๊อกๆ แบบฝรั่ง

“จะเล็กจะใหญ่ก็โบสถ์เหมือนกัน”

โยมคนหนึ่งถามพระว่า “พระพุทธเจ้าตอนตรัสรู้” ท่านรู้ได้อย่างไรว่าท่านตรัสรู้

เรื่องนี้เมื่อท่านพระอาจารย์ทราบ ท่านกล่าวว่า “รู้ได้ด้วยปัญญาญาณ เมื่อท่านระลึกชาติได้แล้ว เห็นการเกิดการตายของสัตว์แล้ว ก็ทรงพิจารณาปฏิจจสมุปบาท ละอวิชชาได้ก็ทรงรู้แล้ว แต่สิ่งนี้ก็เป็นปัจจัตตัง คือรู้ได้เฉพาะตน พระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงรู้อย่างเดียว รู้แล้วทรงรู้วิธีสอนด้วย เป็นสัตถาเทวมนุษานังด้วย เป็นพุทโธด้วย แต่สิ่งนี้เป็นอจินไตยเหนือวิสัยการคาดเดาของมนุษย์ปุถุชน เอาง่ายๆ ทำไมเราทานข้าวเราอิ่มแล้วรู้ว่าอิ่มล่ะ”

www.watmarpjan.org

บางครั้งประเด็นที่ไม่น่าจะถามก็มีคนนำมาถาม ท่านพระอาจารย์ เช่น ประเด็นที่ว่า”**ความยุติธรรมไม่มีในโลก**”

ท่านตอบว่า

“กรรม” คือความยุติธรรม

กรรมยุติธรรมที่สุดในโลก

ถาม : การที่พระอรหันต์นิพพาน ท่านชดใช้กรรมหมดก่อนหรือเปล่าครับ จึงนิพพาน

ตอบ : โอย...! ใครจะไปใช้มันหมด โอ้โห.!?! ไม่หมดหรอก แต่ท่านเจริญมรรค ๘ ไตรสิกขา ศีล สมาธิ ปัญญา จนก้าวพ้นการเกิดตายได้...

www.watmarpjan.org

หลังทำวัตรเย็นวันหนึ่ง มีการเตรียมการจะฉายอสุภะกรรมฐาน แต่เวลาล่วงเลยมาดึกแล้ว ดูเหตุการณ์ว่าถ้าฉายคงจะเลิกดึกมาก ท่านพระอาจารย์จึงถามพระว่า “ง่วงกันหรือยังน้อ...?” พระเณร ก็หลบสายตากันทำนองว่า เอาไว้ดูวันหลังก็ได้ครับ พอดีพระใหม่รูปหนึ่งพูดออกมาเบาๆ ว่าง่วงครับ

ท่านพระอาจารย์เลยดัดเส้นลูกศิษย์โดยกล่าวว่า “เอ่อ ง่วงก็ฉายเลย” แล้วท่านก็หัวเราะ ส่วนพระเก่าก็นั่งคิดว่าพระใหม่พวกนี้นิไม่รู้จักอุบายท่านพระอาจารย์เลย พระอาจารย์ได้กล่าวต่ออีกว่า“ดูอสุภะจะได้หายง่วง กลับกุฏิจะได้ภาวนาต่อ”

๐ ๐ ๐

ทิดสึกใหม่น้ำหนักมากถึงร้อยกิโลเมื่อตอนก่อนบวช แม้บวชแล้วก็ลดลงไปแค่เจ็ดกิโล

วันหนึ่ง ทิดคนนี้ก็ขับรถมารับท่านพระอาจารย์ลงไปบิณฑบาต พอกำลังจะเดินเข้ากุฏิสำนักงานก็เจองูตัวหนึ่งเลื้อยผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็ว ด้วยความกลัวเลยรีบ ไปกราบเรียนท่านพระอาจารย์ว่า เมื่อกี้ตนเพิ่งเจองูอะไรไม่รู้ น่ากลัวมาก ตกใจกลัว กลัวมันจะฉก กลัวได้รับอันตราย

พอพระอาจารย์ฟังแล้ว ท่านก็พูดว่า “เอ่อ งูตัวเมื่อกี้มันก็คงรีบเลื้อยไปบอก แม่มันเหมือนกันว่า แม่ๆ เมื่อกี้เจอมนุษย์ตัวใหญ่มากเลย น่ากลัวมาก ดีนะที่รอดมาได้ มันคงรีบไปบอกแม่มันอย่างนี้เหมือนกัน”

๐ ๐ ๐

“คนเราพอเข้าป่ากลัวงูกลัวเสือ แต่คนที่ตายเพราะงูเพราะเสือมีกี่คน เวลาเดินทางนั่งรถนั่งรา รถก็สวย ติดแอร์สบาย แต่ความจริงอันตรายทั้งนั้น อันตรายรอบตัวเลย แต่เราไม่ได้คิด”

www.watmarpjan.org

ในวัดป่าพงก็มีพระรูปหนึ่งท่านก็มีความรู้ด้านปริยัติ ท่านนี้ต้องการที่จะสอนพระเณรในเรื่องของหลักปฏิจจสมุปบาท โดยทำเป็น(chart) แสดงหลักของอวิชชา ตัณหา อุปทาน หรือว่าอีทับปัตจยัตา ซึ่งอาศัยกันแล้วเกิดขึ้นมา หลวงพ่อท่านก็อนุญาต ท่านก็สั่งให้พระเณรตีระฆังแล้วก็ไปรวมกันที่ศาลาโรงธรรม ท่านก็บรรยายธรรมะ อย่างแตกฉาน อย่างรู้สึกว่าเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ในธรรมะนั้นที่ลึกซึ้ง ธรรมะชั้นสูง

หลวงปู่ชาก็บอกว่า อนันต์ไป... ไปดูสิท่านสอนอะไร ท่านก็เดินไปอยู่ด้านนอกที่มืดๆ ไม่มีใครรู้ ท่านก็ไปยืนฟัง พระก็บรรยายเสียงแจ้วๆ แบบชัดเจนเข้าใจ แสดงออกถึงความเข้าใจในธรรมะ อธิบายไม่ติดไม่ขัด หลวงพ่อก็พิจารณาแล้วก็ปรารภพูดบอกว่า สอนผิดนี่มันตกนรกนะ! อ่ะไปอนันต์กลับ แล้วท่านก็ไม่พูดอะไรอีก

ในการสอนธรรมะก็ต้องให้เราระมัดระวัง ถ้าเราไม่รู้จริงไปสอน ถ้าผิดพลาดขึ้นมาก็จะเป็นบาป

○ ○ ○ ○ ○

ในอีกวาระหนึ่ง ก็มีนักศึกษาสนใจปฏิบัติธรรมะในใต้กุฏิที่หนองป่าพง เราก็อยู่ใกล้ๆ นักศึกษานั้นเค้าก็ต้องการปฏิบัติเร็วๆ ลัดๆ เลยถามหลวงพ่อว่าวิธีปฏิบัติเร็วที่สุดลัดที่สุดทำอย่างไร หลวงพ่อก็ตอบแบบทันทีทันควันเหมือนกัน การปฏิบัติลัดที่สุด เร็วที่สุดนั้น ไม่ต้องทำอะไร...!

แต่ว่าดูเหมือนผู้ฟังนั้นจะไม่ชอบคำตอบนี้เลย ผู้ฟังแสดงสีหน้าไม่ชอบ เพราะไม่ได้รับคำตอบที่ถูกใจเขา แต่คำตอบนี้เป็นคำตอบจากครูบาอาจารย์ ที่ท่านมีปัญญาที่เราเคารพศรัทธาบอกมา ให้เราลองนำไปพิจารณาปฏิบัติลัดที่สุด หลวงพ่อบอกว่าไม่ต้องทำอะไร เป็นอย่างไร?

www.watmarpjan.org

คนไทยชอบวัตถุมงคล วัตถุมงคลเต็มบ้านละสบายใจสุขใจ แต่จะให้ปฏิบัติตามมงคลชีวิตล่ะไม่ค่อยจะเอากัน

วันหนึ่งมีข่าวราคาหมูชำแหละหน้าเขียงขึ้นราคาจาก ๑๐๓ บาทเป็น ๑๒๐ บาท เพราะที่ผ่านมามีลูกหมูจำนวนมากตายด้วยโรคร้ายทำให้ราคาขึ้น

ท่านพระอาจารย์ฟังข่าวแล้วกล่าวว่า คนขายหมู หมูขึ้นราคาก็ร้องไห้ (เพราะคนซื้อไม่อยากซื้อ) หมูตายก็ร้องไห้ แต่หมูไม่เห็นร้องไห้

หมูขึ้นราคาก็ตาย หมูถูกก็ตาย แต่หมูไม่ยักตาย

ท่านพระอาจารย์พูดถึงกรณีคนเล่นหุ้นแล้วสูญเงินจนอยากจะกู้เงินมาเล่นหุ้นใหม่ว่า “ยิ่งอยากรวยมากๆ ก็ยิ่งเป็นหนี้มาก”

“ มันหมด เพราะมันมี ”

คติธรรมของหลวงปู่ชาที่ว่า **ทุกข์มีเพราะยึด**
ทุกข์ยึดเพราะอยาก ทุกข์มากเพราะพลอย
ทุกข์น้อยเพราะหยุด ทุกข์หลุดเพราะปล่อย

มีคนเรียนถามท่านอาจารย์ว่า “ทุกข์มากเพราะพลอย” คำว่า**พลอย**นี้ หมายความว่าอะไร ท่านตอบว่า “คนเราอยู่ดีๆ ก็ไม่ทุกข์ แต่พอไปยุ่ง(พลอย) กับเรื่องของคนอื่นก็ทุกข์ไปกับเค้าด้วย”

“ยอมคนคนเดียว คนทั้งโลกยอมเราหมด”

www.watmarpjan.org

“ความสุขที่แท้จริง” เริ่มต้นจากที่พวกเราทุกๆ คนนั่นน่ะ มีศรัทธา มีความเชื่อ มีความเลื่อมใสในพระปัญญาคุณขององค์พระศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสรู้ชอบแล้วแล้วนำธรรมะมาสอนมาบอกแก่พวกเรา พวกเราก็ปฏิบัติตามโดยถือเอาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี้เป็นที่พึ่ง เป็นเข็มทิศของชีวิตของเราทีเดียว

เมื่อเราได้ยึดเหนี่ยวเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งแล้ว เราก็ปฏิบัติตามคำสอนของท่านจนว่าเราเข้าใจในศีล ในสมาธิ แล้วก็ในปัญญาอย่างแจ่มแจ้งชัดในใจของเรา ให้เราเดินทางนี้ เราก็จะพบความสุขที่แท้จริงในชีวิตของเรา

○ ○ ○ ○ ○

มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระเณรได้ฉันน้ำปานะกันเป็นที่เรียบร้อยในตอนเย็น แต่ว่าตอนเช้าหลวงปู่ชาท่านเดินมาที่ศาลาหอฉันปรากฏว่ากระติกที่ใส่น้ำแข็ง ใส่น้ำปานะ ใส่โอเลี้ยงนั้นไม่เรียบร้อย ท่านก็ใช้ไม้เท้านั้นตีไปที่กระติกอย่างแรง กระติกนั้นก็กระเด็นกระดอนเสียงดังมาก พระภิกษุสามเณรเงียบกันทั้งหอฉันไม่มีเสียงแม้แต่รูปเดียวที่พูด แล้วหลวงปู่ท่านพูดด้วยน้ำเสียงอันดังว่า เออ...! มีแต่ฉันน้ำปานะกันเป็น แต่ว่าเก็บไม่เป็น ไม่มีใครเก็บ...!?!

จากนั้นท่านก็มารับแขกที่ในศาลาหอฉัน พูดกับญาติโยมอย่างอารมณ์ดี เราก็สังเกตดูกริยาอาการของหลวงพ่อแล้ว โอ้...! จิตของหลวงพ่อแยกกันกับอารมณ์ เมื่อสักครู่ท่านเป็นอีกอารมณ์หนึ่ง ช่วงระยะเวลาแป๊บเดียว อารมณ์ของท่านนั้นก็เบิกบาน ไม่มีอะไรเป็นเครื่องเศร้าหมอง ไม่มีอาการที่เป็นโทสะ ท่านทำเพื่อสอนพระเณรให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการฉัน ในการเก็บ ให้เป็นระเบียบ เป็นการสอนธรรมะ

○ ○ ○

และในเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง หลวงปู่นั่งอยู่แล้วก็มีพระองค์หนึ่งมาฟ้องท่านว่าพระเณรฉันน้ำปานะแล้วไม่เก็บกระติก มดขึ้นเต็มไปหมดไม่มีใครล้าง หลวงพ่อบอกว่าเราทำไมไม่ล้าง พระองค์นั้นก็งงๆ ก็ยังบอกว่าพระเณรไม่ยอมล้าง ท่านก็พูดถึง ๓ ครั้งว่าเรานั่นแหละไม่ล้าง อันนี้ ก็เป็นการสอนธรรมะเมื่อเราเป็นคนเห็นทำไมไม่ทำ

www.watmarpjan.org

ครัวของวัด

ครัวของวัด ก็ครัวเรา เฝ้าดูจิต
เพ่งพินิจ ช่วยกันทำ อย่าเฉไฉ
ช่วยกันปรุง อาหารทิพย์ รสวิไล
ด้วยน้ำใส ใจจริง ทุกสิ่งดี

ครัวของวัด ก็ครัวเรา เฝ้าดูกาย
ช่วยขวนขวาย ทุกทุกคน จะมีศรี
ช่วยกันทำ เกิดว่าง ถูกวิธี
เพิ่มศักดิ์ศรี ของชาววัด ที่ดัดกาย

ครัวของวัด เรามาหัด ระวังคำ
ช่วยกันทำ อย่างเงียบเงียบ นะสหาย
การพูดจา พูดค่อยค่อย จะสบาย
ไม่เสียหาย ถ้าพูดมาก ลำบากจริง

ทุกทุกคน มุ่งหวัง ปรุงทำบุญ
ใจละมุน ไม่วุ่นวาย ไม่สุงสิง
ทำเงียบเงียบ เรียบร้อย เป็นบุญจริง
เป็นบุญยิ่ง ระวังกาย วาจา ใจ

การทำครัว ปรุงรส เป็นบุญเลิศ
ทานประเสริฐ ปรุงธรรม ใจผ่องใส
ดูที่กาย วาจา เพ่งข้างใน
ดูที่ใจ เป็นยอดบุญ เพิ่มพูนจริง

ครัวของวัด ก็คือ ของทุกคน
ปรุงกุศล ของพวกเรา เหล่าชายหญิง
ปรุงรสทิพย์ ใจธรรม ที่พึ่งพิง
ประเสริฐยิ่ง ละตัวตน มรรคผลเอย

นี่ครัววัด

นี่ครัววัด ใช่ครัวบ้าน ช่วยกันคิด
อย่าหงุดหงิด โมโห โทโสหลาย
ช่วยกันจัด ช่วยกันทำ มิกล้ำกราย
ช่วยขวนขวาย ในงานบุญ ช่วยจุนเจือ

นี่ครัววัด ใช่ครัวบ้าน อย่าพาลยึด
ใจจะมืด ดับสนิท ไม่มีเหลือ
ใจจะร้อน อยู่ทุกวัน พาคลุมเครือ
ใจไม่เหลือ ก็พาลพะโล ทุกวี่วัน

นี่ครัววัด ใช่ครัวบ้าน พากันวาง
มองแต่ทาง ปล่อยวาง อย่ามองเขา
เสียสละ กายวาจา ละตัวเรา
ใจไม่เบา ก็วาง เท่านั้นเอง

www.watmarpjan.org

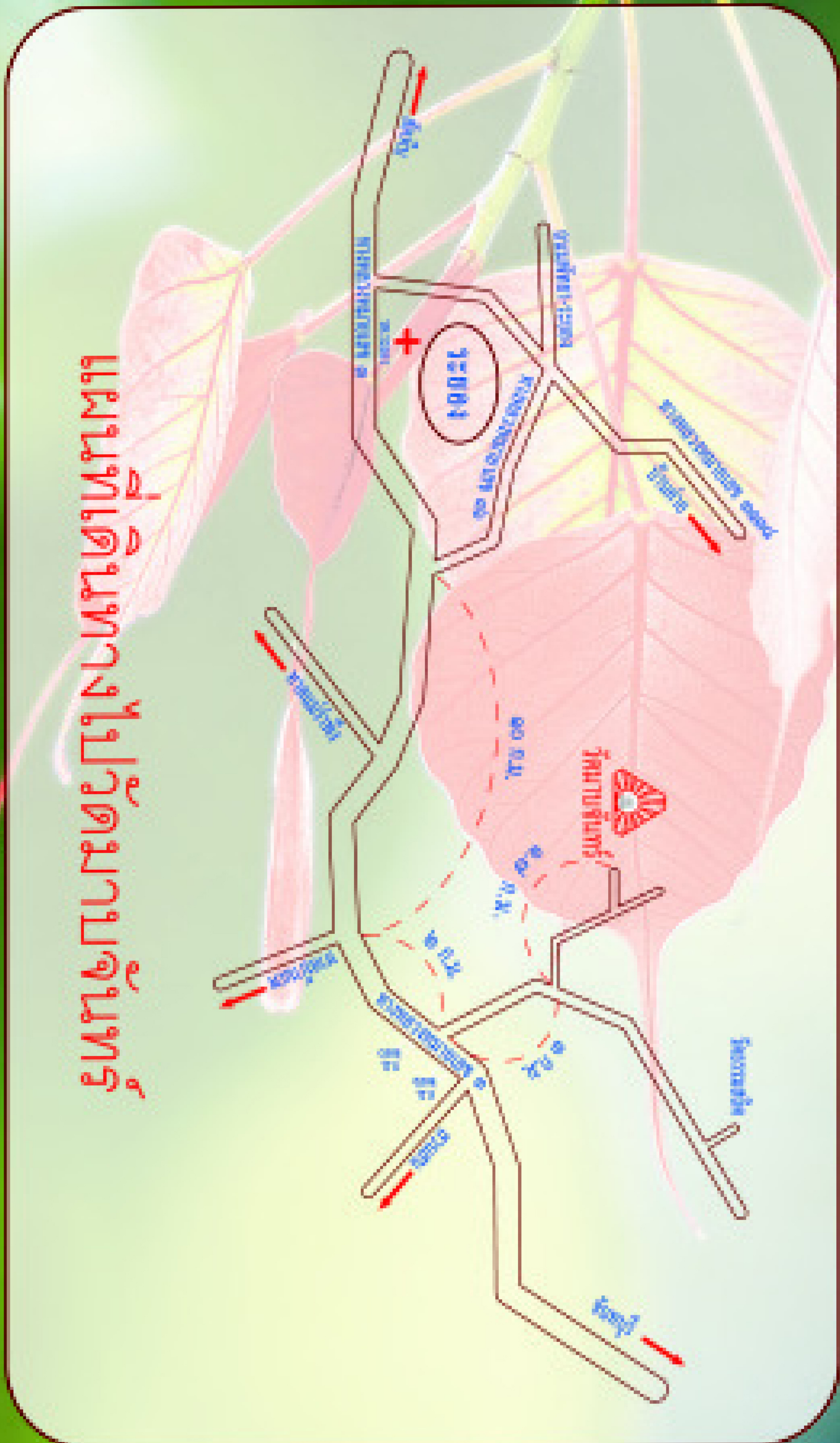

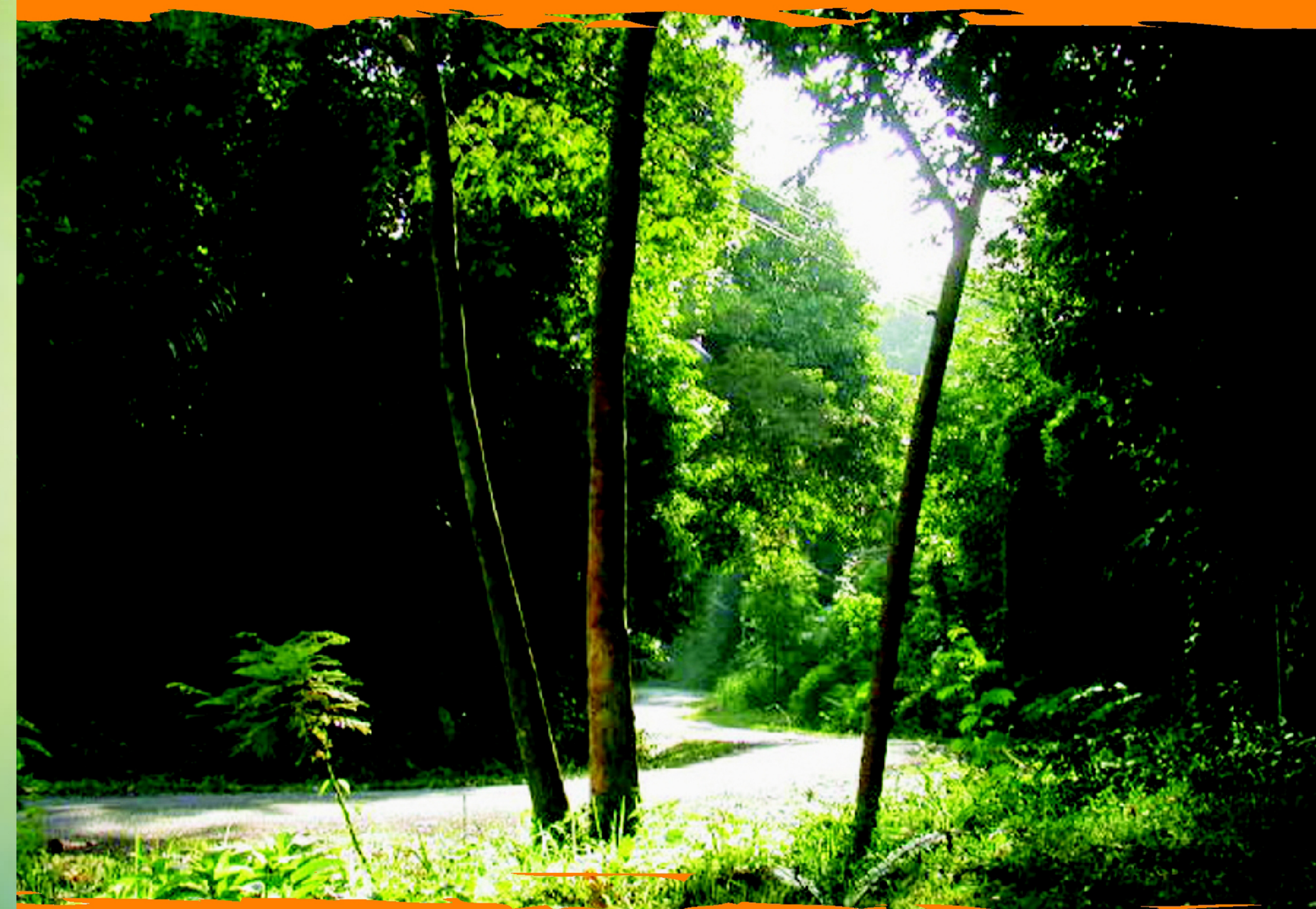

www.watmarpjan.org
Copyright @ Wat Marp Jan , Rayong THAILAND 2552